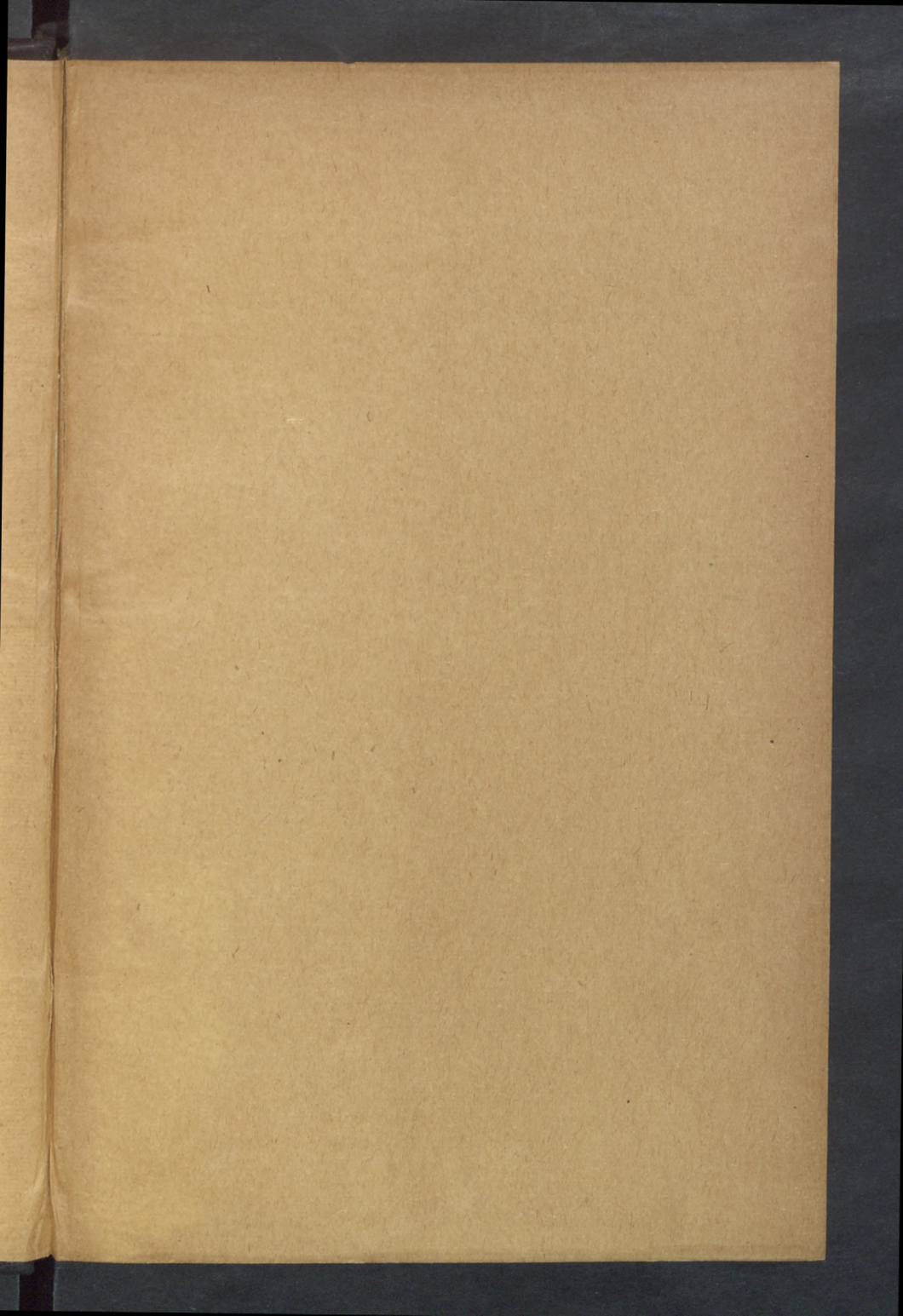
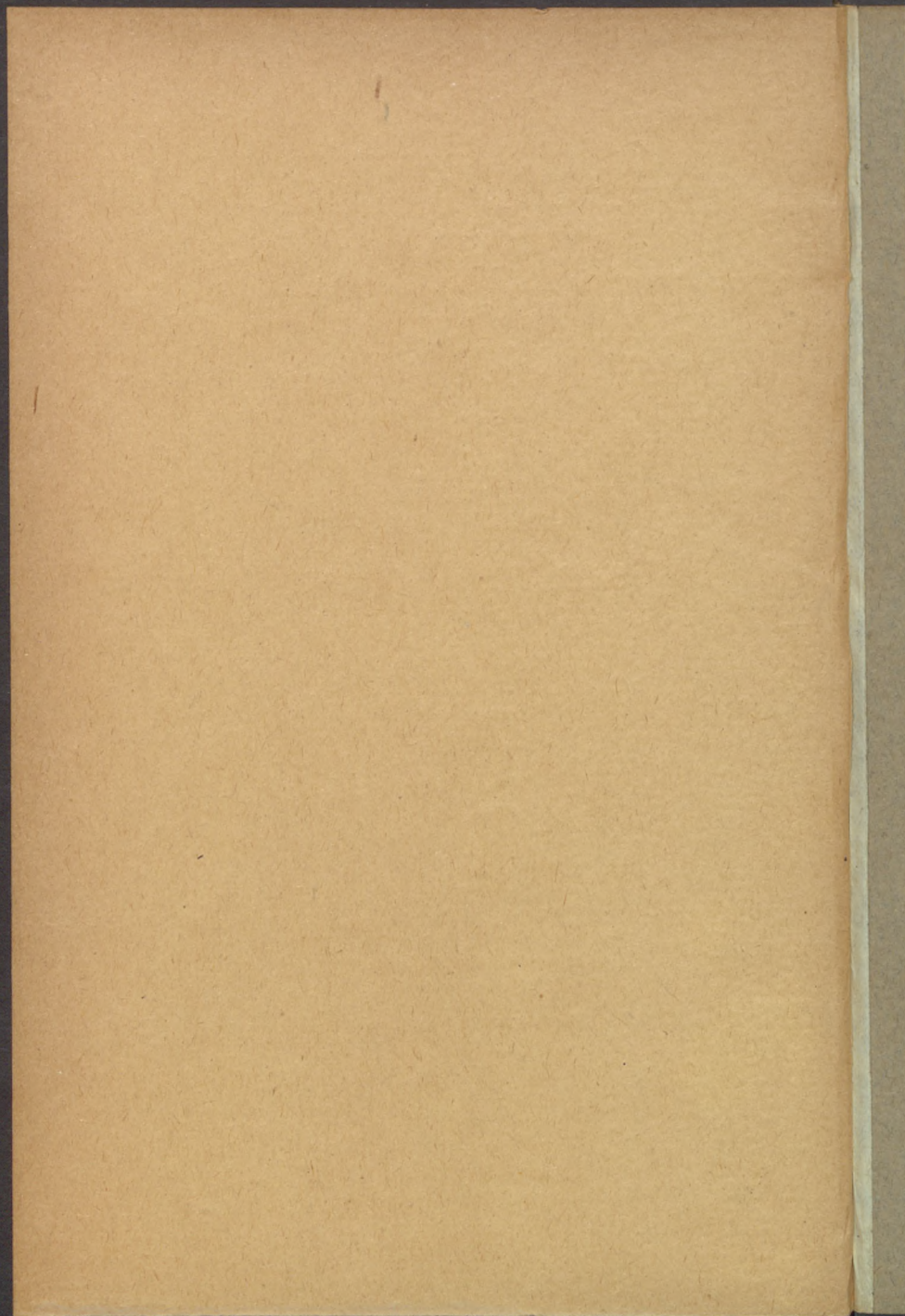

240554

SZALATNAI és WEICHNER
UTÓDA WEICHNER GÉZA
KÖNYVKÖTÉSZE
BUDAPEST
IV. ARANYKÉZ-UTCA 4.

16

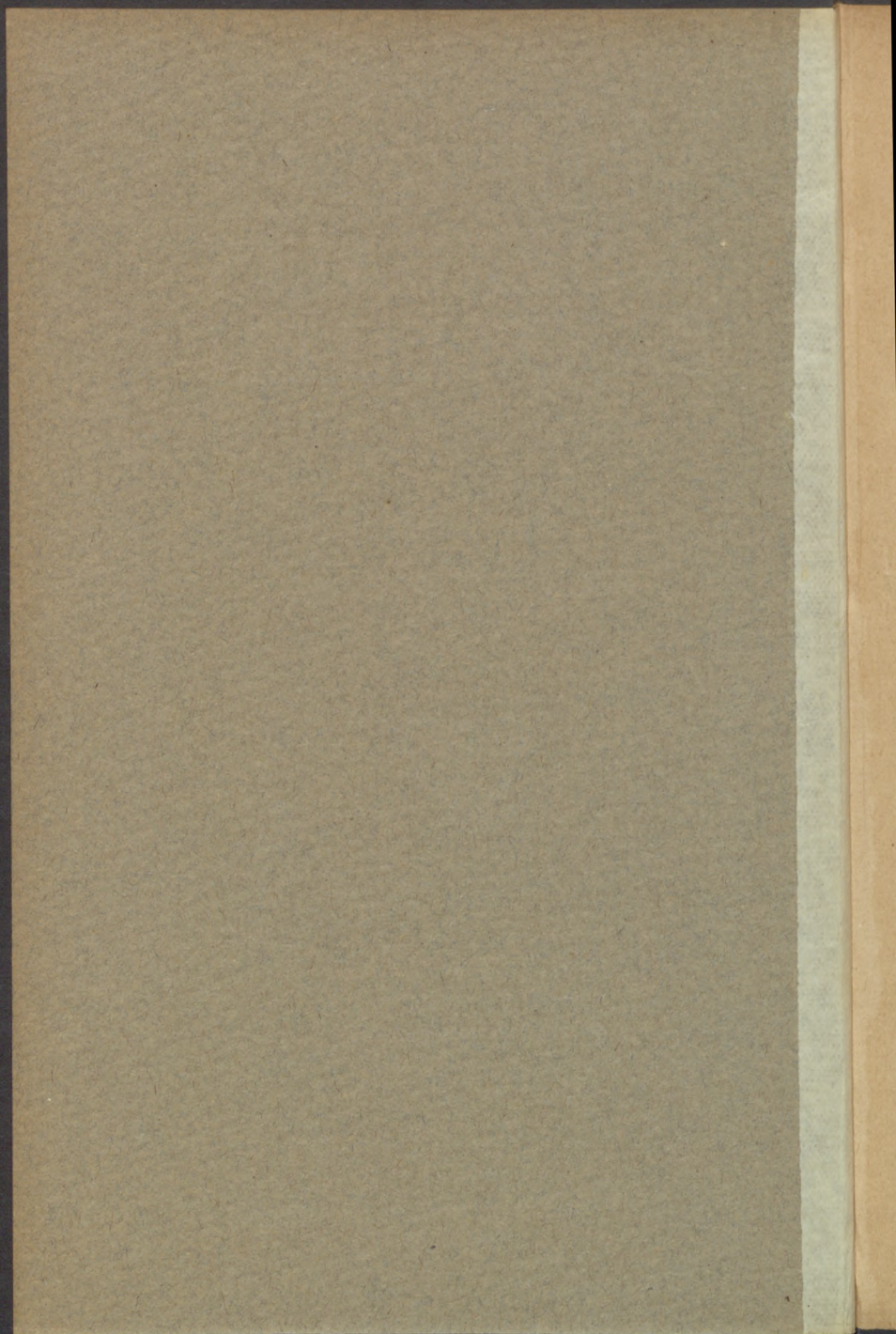
VÉDEKEZÉS A SEXUALIS BAJOK ELLEN

IRTA ÉS KIADJA:
SZENTESY ALFONZ

ÁRA 1 KORONA

BUDAPEST,
WODIANER F. ÉS FIAI KÖNYVNYOMDAI MŰINTÉZETE
1915

Védekezés a sexualis bajok ellen

IRTA és KIADJA:

SZENTESY ALFONZ

BUDAPEST,
WODIANER F. ÉS FIAI KÖNYVNYOMDAI MŰINTÉZETE
1915

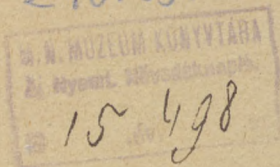
Path.
4568*

„... minden ország lámasza, lalpköve
A tiszta erkölcs, mely ha megvész,
Mikorra ledül s rabigába görnyed.”

Berzsenyi.

240.554

I.

A ki a sexualis bajokat megszünteti vagy redukálja, az a legnagyobb jót teszi a társadalommal. A legnagyobb földi hatalom ugyanis az érzékiség. Nemcsak az egyéneket hajtja igájába, nemcsak a családi élet gyökereit támadja meg, hanem döntőleg szól bele sokszor a népek sorsait intéző hatalmasok cselekvéseibe is és rabszolgáivá tevén őket, egész országnak sorsát rendeli megalkuvást nem ismerő követeléseinek kényszerítése alá. Számolnia kell ezzel a hatalommal mindenkinek, s akik tagadják romboló erejét, azok csakhamar keserűen adják meg árát balga hitetlenségüknek. Mert az érzékiség olyan, mint a halál: el nem kerülhetjük, meg kell vele birkóznunk mindnyájunknak. De, valamint a vértanúkat is nemhogy legyőzte volna a halál, hanem ők győzedelmeskedtek a halál fölött: éppúgy mi is mindnyájan győzedelmeskedhetünk az érzékiség fölött, ha megvan bennünk a némes akaraterő a tiszta, rendszerű életre.

Azonban ez a problémák problémája. Ez a legnyiltabb kérdés, amihez több-kevesebb szakértelem-

mel, alapossággal és szerencsével hozzászól mindenki. Mi regisztráljuk e kérdések és szempontok valamennyijét. Nemcsak azért, hogy az egymás mellé állított ellenkező momentumok jobban kitünjenek, hanem azért is, hogy ezek között a középutat, ha lehet, egyenlessük. Mert magában az érzékiség kielégítésében nincsen középut: aki egyszer átlépi a Rubikont s behódol neki, az nem fog egyhamar a számbeli mérsékléshez erőt találni.

Hogy azonban a tárgyunkra vonatkozó kérdések tömkelegében némi rend legyen: bizonyos tengely köré csoportosítjuk a különféle szempontokat. E tengely az a rend, aminek lennie kellene a társadalomban az érzékiséggel szemben. Vagyis az a kérdés állása, hogy hogyan kellene lennie a dolognak. Ebből aztán önként folyik a másik kérdés: hogy t. i. mely eszközökkel lehetne ezt a rendet megteremtteni s minő rendellenességek fordulnak elő.

Kezdjük az excentrikusabb nézeteken. Vannak, akik azt hirdetik, hogy a nemi vágyak kielégítésének módja mindenkinek legsajátabb ügye, tehát ne szóljon bele a társadalom. Ezek szerint persze nemcsak a férfinak, hanem a nőnek is a legkorlátlanabb jogot kell adni, hogy akkor elégítse ki vágyait, amikor neki tetszik. (A gyerekekről aztán gondoskodják az állam.) Miért? Mert az érzékiség kielégítése — szerintük — a természet követelménye, ergo annak ellenállni nem lehet, nem szabad, ergo az előzetes formális család-alapítás kötelezettsége elvetendő ostoba nyüg. Szóval:

ők azt állítják, hogy természetes kényszerűségből cselekszenek és e természetes kényszernek meglevését bizonyítják az állatoknál is meglévő ugyanilyen kényszerrel. Azonban, minthogy ugyanegy erőnek, hatásnak legalább is hasonló eredményekben kellene nyilvánulnia: igazán csodálatos, hogy azok az urak és hölgyek bizonyos időszakokban nem viselkednek úgy, mint némely állatok az ivás idején. Az állatoknak tényleg nincsen szabad elhatározásuk az ivás idején, úgy, hogy meg lehet határozni a napot, amikor a hím képes minden akadállyal megküzdeni, csak hogy nőstényhez jusson s ez is egészen természetesnek találja, hogy a fajfenntartás feladatának meg kell felelnie: de ennek a vad kényszerűségnek időpontját a teremtés koronájánál legfőlebb azok a »kultúremberek« tudták »megállapítani«, akik ilyen képzelt kényszerűséggel akarták mentegezni kihágásaikat.

Mi azonban ennek ellenében bizonyítjuk, hogy az embernek nem a kéjtelenség az életcélja, hogy a nemi érintkezést nem élvezethajhászásból szabad keresni, s hogy a nemi élet gyakorlásához csakis azoknak van joguk, akik erőteljes ivadékot nemzeni képesek s ezeknek is csak akkor, ha ivadékaikról gondoskodni tudnak.

Aki ennek ellenkezőjét tanítja, az a társadalom kulturális létalapját támadja meg. Mert csupán az, hogy valaki élvezni akar, nem lehet elegendő ok arra, hogy elszaporodjanak az apátlan gyerekek, vagy hogy másnak családi békéjét feldúlja, vagy hogy egy érintetlen leány legfőbb kincsét elrabolja, sem hogy magá-

nak a bűntanyákon olyan betegséget szerezzen, ami azután őt a társadalom hasznaveétlen vagy pláne fertőző tagjává teszi. Ezért nem szabad megengedni a még éretlen ifjaknak a nemi életet ; mert a társadalom elvárja és meg is követeli tőlük, hogy ne korcsosuljanak el idő előtt, ne vesztegessék el erejüket, hanem az apaság komoly állapotáig épségben őrizték meg magukat és igazi kultúrlények nemzésével járuljanak hozzá a fajfenntartás nagy munkájához. Ellenkező esetben csak nyűgök, élősdiek, rákfenék lesznek a társadalom testén. Nincs ugyanis szentebb kötelességünk a társadalommal szemben, mint az, hogy tökéletes utódokat adjunk át az utókornak ; ezért a legnagyobb felelősség terhel bennünket annál a cselekménynél, amelynek a mi éniink sokszorozódása a következménye.

Komoly dolog ez, szent dolog ez, éppen ezért nem gyerekésszel, nem léhaságból, hanem szinte áhítatos komolysággal kell hozzáfognunk. Amilyen vagy a nemzés pillanatában, olyan lesz a gyermeked. Mint a tüdőben, úgy fogod látni gyermekedben magadat. Ha ittas, ha indulatos, ha léha voltál : akkor úgy a gyermekeden is meglátod ennek a természetnek jellegét, Aztán majd ütöd, szidod szegényt a rossz természetéért. holott a te műved, a te természeted az, te adtad azt neki.

*

Minden családonkívüli nemi élet a családi élet rovására megy. Ahol meglazul a családi élet s a nemi élet teljesen korlátlan lesz, ott tönkremennek a köz-

erkölcsök. Ezt a világtörténelem bizonyítja. Hol azonban a nemi életet korlátok közé szorítják, szabályozzák, vagyis, ahol a férfiakban van annyi belátás, hogy inkább családot alapítanak, semhogy szerteszéjjel fajtalankodjanak, ott a jólét út tanyát és minden felvirágozik.

Nagy baj azonban nálunk, hogy ennek a dolognak komoly voltáról csak akkor kezd az ifjú valamit sejtíteni, amikor már elbukott. Mert a csábítás már 16—17 éves korában megtámadja és ugyan honnan vegyen magának arra erőt, hogy talán még húsz esztendeig várjon és tusakodjék vágyaival, míg egyszer aztán majd talán kielégítheti őket.

Nagyon rosszul »nevelik« nálunk a szegény fiúkat. Azt a leánygyermeket egy lépésre sem engedi a mamája felügyelet nélkül. A fiút pedig 14 éves korában belöki egy külön szobába, a papa elmegy kártyázni, a mama meg hát a lányokkal van elfoglalva, akiknek az udvarlót kell jóltartani. Így aztán szegény fiú magára marad kételyeivel. És, mert 2—3 korona zsebpénze van, csak egyszer kell neki estefelé bizonyos utcákon végigmennie, ugyancsak oda lesz a liliomtisztaság! Ha aztán tetejébe még valami cifra betegséget is szerez, akkor a gondos apa szitkozódni kezd, hogy hát hiszen ő a gyereket kitűnő nevelésben részesítette!

Tisztelt papák! Kevesebbet kártyázzunk és többet üljünk le a gyerekszobában. Ünnepe az annak a fiúnak, ha az apa belép hozzá. Foglalkozzunk vele, iparkodjunk a bizalmát megtartani. Az apa legyen annak a fiúnak legelső barátja, akivel minden baját, kételyét, titkát

megossza, akinek minden titkát elmondja, még azt is, hogy micsoda trágárságokra akarták pajtásai megtanítani, vagy hogy miképen szólították meg az utcán Venus ledér »papnői«. Biztosítom a tisztelt papákat, hogy, ha ennyi fáradságot vesznek maguknak s ha ilyen mértékben fogják bírni fiaik bizalmát, akkor vissza tudják tartani őket az elbukástól.

Ne várjunk mindent az iskolától, ne toljunk mindent arra a szegény tanárra, akinek úgyis elég dolga, kinja és írásmunkája van, nemhogy nemi felvilágosítással bajlódnék, mikor már amúgy is sokat tapasztaltak rosszul nevelt csemetéi.

Iparkodjunk először is a családi otthonból kidobni minden venerikus vonatkozású képet és olvasmányt. Ne mondjunk és ne engedjünk mondani a gyermekek előtt soha semmi kétértelműt, még a legártatlanabbat se. A kétértelműség kíváncsivá, a kíváncsiság gondolkodóvá, képzelgővé teszi a gyereket s ez már az első lépés a venerikus gondolatokban való gyönyörködéshez. A többi azután magától jön.

Verjük ki ifjainkból azt a hazug vélekedést, hogy az egészség követeli meg a nemi érintkezést és világosítsuk fel őket afelől, hogy épen az ifjagnál üdvös a fejlődésre nézve a teljes megtartóztatás. Ne fecsérleje el tehát az ifjú azt a váladékot, ami neki oly szükséges ereje fejlesztéséhez. Beszéljünk nekik az önfertőzés utókövetkezményeiről, fessük le előttük a nemi betegségek kinjait és borzalmaikat s majd elmegy akkor a kedvük a bordélyokba való kívánczozástól. Csak egyszer vezetnék

végig ifjainkat valamelyik bujakóros kórház termein s látnák azokat a fájdalmas műtéteket, bezzeg nem epednének többet az utcasarki perditák után!

Quidquid agis, prudenter agas et respice finem — mondja a latin's erre tanítsuk meg ifjainkat is. Ne azt nézzék, hogy annál a prostituált nőnél micsoda kéjes gyönyör vár reájuk, hanem arra gondoljanak, hogy mekkora undor szokta követni azt a tettet. Mert ez az undor elmaradhatatlanul bekövetkezik minden prostituált nővel való érintkezés után. Nagyon elvetemültnek, perverznek, megmételvezettnek kell annak lennie, aki »a tett elkövetése után« ezt az undorodást nem érzi attól a társadalom legaljától. Ez az utólagos undorodás, ha az illető deliquens ebben állhatatosan megmarad, jobban visszatartja őt egy újabb bukástól, mint a legzengzetesebb intelem. Mutassunk meg ifjainknak veneréas betegségeket tárgyaló szakkönyveket s azoknak illusztrációi nagyobb hatással lesznek reájuk, mint a legkifestettebb arcú perditá. Föl kell az ifjakat világoítani a bordélyvilág összes undokságairól. Meg kell nekik magyarázni, hogy azok a perditák az emberiség legalja, pizsokja, salakja, mindenkitől leköpött, megrúgott söpredéke. Hogy azok előtt semmi utálatos nincsen, mert egész életük csupa undokságok között folyik le. Hogy a kloákába ereszkedni, vagy sertésólba bújni épen annyi, mint azokkal közlekedni. Hogy azok a perditák majd mind fertőzöttek, hogy nincs az az undorító förtelmeség, amit azok nem egyesítenének magukban, mert egyebet sem tesznek, mint disznólkodnak óráról-óra

a leggyalázatosabb módon. És ilyenekkel akarna egy nemes ifjú egybeforrni, egy testté lenni? . . . Mikor, ki tudja, melyik tiszta és bájos szűzet rendelte ki számára élettársul a Gondviselés?

Ezekre azonban néhányan azt felelik, hogy hát igaz, hogy csupa szenny és piszok az a perdita-brancs, de hát mégis szükséges rosszak, mert hiszen már szent Ágoston is azt mondta: »Aufer meretrices et totam civitatem replevisti horroribus«.

Megnyugtathatjuk ezeket az »aggódókat«, hogy, ha az egész ifjúságot vissza is tudnók tartani azoktól a meretrixektől, még akkor is mindig maradna elegendő kundschaftjuk.

Azonban nemcsak a prostituáltak, hanem az úgynevezett »tisztességes asszonyok« is nagyban hozzájárulnak az ifjúság erkölceinek rontásához. Hiszen tudvalevő dolog, hogy asszonyaink háromnegyed része udvarlót tart. Szégyenlené magát az az asszony, aki még udvarlóval sem tudna dicsekedni kedves barátnői bosszantására. Nem akarok rágalmazni, hanem csak egyszerűen fiskális-módra tagadom, hogy azok a viszonyok kétharmad részben az úgynevezett ártatlan flirt korlátai közé szorítkoznának. Mert hát ugyan miért is szorítkoznának, mikor az édes asszonykára nézve semmi ártalmas következményei nem lehetnek! Hiszen ott van a férj, a felelősszerkesztő, akinek kontójára kirúghat az asszonyka a hámból s akit egy jeles írók is így definiált: »a férj egy csendes buta háziállat, amelynek szakálla és szarvai vannak . . .«

Vagy tán a lelkiismeret tartaná vissza az asszonykát? Hiszen ezt már hazuról sem hozta magával! Tetszelgésre, cicomázkodásra, henyélésre, léhaságra, ezekre igenis kinevelte a mamája, de lelkiismeretességre: ez ósdi, maradi dolog lett volna. Azért írta nemrégiben valaki, hogy a mai asszonynak mindene szűk: a szoknyája, a cipője, a fűzője, a blúzgallérja, ez mind szűk, csak az alsónadrágja, meg a lelkiismerete tág...

A hetaera természetű nők a felbujtói a léha férfiaknak; mert, ha úgy nevelik a lányokat, hogy egy-két bal lépés nem a világ s hogy, ha mással mulat is néha az asszony, a férjnek még mindig jut elég belőle: akkor ne csodáljuk, hogy az az asszony csak addig csügg a férjén, amíg a házasság gyönyörei reá nézve az ujság ingerével bírnak s azután más férfival kóstolja meg ugyanezeket a gyönyöröket, mert hát a változatosság már maga is gyönyörködtet.

Erre némelyek tán azt vetik ellen, hogy az olyan asszony, akinek becsületessége csupán az alkalom hiányában áll s aki a legelső neki tetsző tökfilkóval kész megcsalni a férjét, nem is szerette azt soha. Nem bizony, magam is azt mondom. Mert a szerelmi házasságok csökkenésével tart lépést a házasságtörések statisztikája. Biztos jövedelem, rang, udvarlóképesség ez előtt a háromság előtt borulnak le férjhezmenendő leányaink. Erkölcsösség, életkor, egészséges test, ezek mind tizedrangú kérdések. Sőt már az a kurtaszoknyás bakfis is tudja, hogy egy élvezhetetlen férjet nagyon könnyű egy-két »szellemes« udvarlóval helyettesíteni.

A házasságon kívüli nemi érintkezés nem szükséges az egészség érdekében. Nincs olyan betegség, vagy gyöngeség, amely az önmegtartóztatásból eredne. Csak az érzékiség rabjai hirdetik, saját szégyenük palástolására, az érzékiség káros voltát. Ellenben a házasságon kívüli nemi élet rengeteg sok testi és lelki kárral jár. A tapasztalat bizonyítja, hogy igen sok férfi és nő hasznos, munkás tagja lett a társadalomnak, noha nem folytattak nemi életet. Mindazáltal nagyon sokat érnének el, ha ifjainkat arra tudnók rávenni, hogy legalább a nagykorúság eléréséig tartóztassák meg magukat.

Igaz, hogy az egyetemi végzettséget igénylő pályákon ebben a korban még nem lehet nagy jövedelmet fölmutatni; de, ha ezeknek a fiatalembereknek számából levonjuk a vagyonosabbakat és a különféle támogatást élvezőket: alig marad ezer olyan fiatalember, akinek egy szerény családalapításhoz való megfelelő jövedelme ne lenne. Persze a tisztelt honleányoknak is meg kellene érteniök, hogy jobb egy érintetlen férj 2000 koronával, mint egy tizenháromkúrás aggastyánjelölt 6000 koronával. Azután meg ott van a számtiszt, jegyzői, tanítói, gazdatiszt, állatorvosi stb. pálya, amelyeken sokkal korábban lehet 2—3000 korona évi jövedelemhez jutni.

Találkoztak ugyan »megkegyült« tudósok, akik állították, hogy az önmegtartóztatás káros az egészségre; de ezt az »elméletet« komolyabb tudósok alaposan lecáfolták. Így pl. Stark dr. egészségügyi tanácsos ezt írja: »A nemi ösztön kísértései és kellemetlenségei miatt panaszkodó fiatalembernek azt tanácsolni, hogy nőekkel

érintkezzék, ugyanolyan oktalanság, mint az iszákos embert gyakori lerészegítéssel gyógykezeltetni.»

Tehát egyáltalán semmiféle okot nem lehet kimutatni, amely a nemi érintkezést szükségessé tenné. Az igaz, hogy vannak körülmények, amelyek között az önmegtartóztatás nagy lelkierőt igényel, de nem szabad felednünk, hogy a perditák használása sokkal nagyobb testi kínokhoz juttat hozzá.

Megengedem, hogy az ifjúság éveit sóvározzanak a szerelem *lelki* gyönyörei nélkül, de csak nem lesz valaki olyan balga, hogy a kloákában akarja a lelkét gyönyörködtetni, ahol nem szerelmeért, hanem csak a használati díjért várják s hogy egy magasztos ideál helyett undokságokból élő utcai nőknek valljon örök szerelmet. Ki az az esztelen, aki ezt a baromiséget a szerelem szent érzelmével meri egy színvonalra helyezni?!

Ehelyett mennyivel szebb a tiszta házaselet felé törekedni, szüntelenül ezt tartani szem előtt, ennek örömeiért tisztán megőrizni magunkat jövőnk hitvesünk számára. Nagyon csalódnak, akik azt hiszik, hogy a házasság előtti nemi érintkezés gyönyöre csak távolról is megközelíti a házaseletben való élvezés gyönyöreit. Mert, aki sokat fajtalanodik, életunt lesz, megsavanyodik, nem fog semmiben örömet találni. Míg, aki a házaselet korlátai között keresi vágyainak kielégítését, az nyugodt, megelegetett, vidám lesz még késő öregségében is. Ugyanis minél zabolátlanabban élvezi valaki a nemi gyönyörököt, annál örömtelenebb, üresebb lesz és sivárabb az élete.

II.

Esztelenség az élvezetek kelyhét néhány nap alatt egészen kiüríteni s ezért cserébe végigszenvedni egy hosszú élet annyi keserűségét és tönkretenni nők s gyermekeink boldogságát. Mert, mint már mondtuk, a házasságon kívüli testi élvezetekben mértéket tartani szinte lehetetlen. Minden férfi tudja, milyen nehéz az iga, melyet az érzékiség a nyakunkba vet s hogyha egyszer kieresztettük a gyeplőt kezünkől, akkor nem bírunk többé a lejtőn megállni, míg ennek a szenvedélynek szolgálatában el nem pazaroltuk a szerencsétlen testi-lelki ereje legjavát. Sokról csak a halál szedi le ezeket a rabláncokat. És mégis végtelen ezeknek a rabszolgáknak a száma!

Igazán csak rabszolgáknak lehet nevezni őket. Mert az érzékiség pulyává, gonosszá, alávalóvá teszi az embert, akit hatalmába ejt. Ha azután úgy követeli, hát sikkasztasz; ha úgy követeli, hát elviszed a feleséged utolsó pénzét is. És, amiért egy odaadó hitves tán esztendőkön át is hiába könyörgött volna: azt egészen természetesnek találod, hogy lóhalálban vidd oda ajándéku! a maitressednek...

És hány szépen indult karrierről, derékban kettétört ambíciókról beszélhetnénk, amelyeknek megölő betűje az érzéki élvezeteknek való behódolás volt! Hát való-e ez, hogy a köz így szenvedjen egyesek elpuhultsága miatt? Vagy nem lenne-e okosabb, ha kell, hát büntetések árán is, lehetetlenné tenni a maitress-kaszt létezését, mely annyi pénzt von el a produktív társadalomtól? Hiszen mennyien fizetnek hihetetlen adókat olyan »hölgyeknek«, csak azért, hogy hallgassanak és ha nem tudják a hallgatás díját valamely válságos időpontban előteremteni, hát csak az öngyilkossággal tudják ügyüket rendezni. Igaz, hogy ez a veszély nem fenyegeti a nyilvános házak látogatóit, de viszont sohasem tudják, hogy melyik látogatásuk alkalmával szenvednek maguknak olyan betegséget, amelyből egész életükön át sem tudnak kigyógyulni! Ne meséljetez nekem rendőrorvosi vizitálásokról! Hisz tele van a világ nemibetegekkel. Az az orvos most megállapítja, hogy ő nem vett észre semmit és félóra mulva az a kéjnjő már meg lehet fertőzve és a legközelebbi orvosi vizsgálatig vagy 30 férfit fertőzhet meg s ezek (hacsak megint nem ugyanazt a kéjnjőt veszik igénybe) még azon a héten más 30 nőt fertőzhetnek meg. Innen van az, hogy ezer férfi közül alig egy kerül el életében a venerikus fertőzéseket. És így esik meg, hogy az a mitsem sejtő leányka odaáll mirtuszkoszorújával az oltár elé és másnapra már kipusztíthatatlanul benne van egy kínos, undok betegségnek a mételye. Az se ritka eset, hogy a szegény menyasszony boldog ábrándo-

zások közt várja a szeretkezés gyönyöreit s már a nász-éjen tapasztalja, hogy az a férfinak csúfolt alak rég elpazarolta minden férfias erejét! Hát tisztelt címzetes férjura, megérte az a sok bordélytündér ennek az igazi gyönyörűségnek elkótyavetyélését?

Még szerencse lenne a nővilágra, ha ezek a sybariták mind agglagények maradnának. Azonban, ha valahol egy kis pénzt szagolnak, készek a legszemtelenebbül vállalkozni a magasztos férji kötelesség teljesítésére s ezért vannak részint a meddő házasságok, részint a veleszületett syphilisben szenvedő gyermekek. Hát nem égbekiáltó bűn ez maga a nemzet ellen?!

Bizony, mikor az ember végigfut a megfertőzött feleségek és gyermekek statisztikáján, ökölbe szorul a keze, hogy hát hol marad az az állam az ő rendőreivel s hogy mit ér minden törvényfoltozás, mikor a mindennek alapját, a családi élet épségét, nem képesek megvédeni! S mikor fog már az az okosság elkövetkezni, hogy megvizsgálják a házasulandókat, vajjon nem egy fertőnek melegágyai-e? Mert hisz az államnak csak üdvös lenne felügyelni arra, hogy az a tiszta nő s a jövőendő nemzedék ne legyen egy kiirthatatlan betegségnek áldozatává.

De addig is, míg az állam megteszi majd valaha a kötelességét, legalább mi tegyük meg társadalmi úton a magunkét. Ne feledjük, hogy egyetlen egy érintkezés elegendő arra, hogy egész életünkre szerencsétlenné tegyük magunkat. Gondoljuk meg, hogy mekkora bűn egy pillanatnyi kéjért ily borzasztó következményeknek

kitenni magunkat, megmérgezni magunk és családunk egész életét!

Azt mondtuk fentebb, hogy az érzékiség alávalóvá teszi az embert. Van-e ugyanis alábbvaló egy gaz csábítónál, aki állatias vágyának kielégítése végett képes egy ártatlan leányt visszaadhatlan legdrágább kincsétől megrabolni? Tisztelt lovagok! Önök képesek megverekedni bármikor, ha valaki a b. tyukszemükre lép, de nem gondolják meg, hogy egy ártatlan cselédleány elcsábítása nagyobb gáztett, mint hamisan kártyázni! Ugy bizony!

Az ilyen lovagok nyakába nem apasági kereset, hanem kancsuka kellene, ha tanuvallomások bizonyítják, hogy azt a szegény leányt ők vitték szegyenbe. Mert ez sokkal nagyobb bűn a társadalom ellen, sem hogy a gyermekvédő ligának való adakozással le lehetne vezetelni.

A kéjéhes érzékiség rabja azonban nem elégszik meg azzal, hogy szegény leányokra s azok családjára hoz szegényt és szomorúságot s hogy bűnös gondtalansággal a törvényteleneknek bélyegzett páriák számát szaporítja, hanem tolvajmódra befurakodik a családokba, elcsavarja a léha asszonyok fejét, elrabolja őket férjüktől, gyermekeiktől és bűnös vágyainak kiszolgálójává aljasítja. Szinte borzasztó, hogy alig van család, ahol az apa gyermekeinek tényleges apja lenne, sőt a sok férfi iránt kegyes feleség néha maga se tudja, hogy egyik-másik gyermekének voltaképp ki volna az apja. Bátorodom kérdeni: rend ez? jóra vezet ez? becsü-

letes dolog ez? vagy egyáltalán nem találnak ebben asszonyaink szégyenlenivalót? S ugyan mit szólnának azok a »lovagias« urak, ha az ő anyjuk vagy nővérük élne ilyen családi életet? Minő szemmel nézné az ilyen asszonycsábító azt a férfit, akiről megtudta, hogy az ő anyját csábította el?

*

Minthogy már könyvünk elején megigértük, hogy ezt a nagy bajt minden szempontból megvilágítjuk, nem mellőzhetjük a vallási érveket sem, noha a kéjelgésben tobzódó férfiak épen erre adnak a legkevesebbet. Mert manapság a hitellenes könyveken és ujságokon kívül egyebet nem olvasnak s azokat a műveket, melyek az igazi okosság fegyvereivel tárják elénk a vallás szükségességét, még hírből sem ismerik »alapos« tudású férfiaink. Innen van az, hogy míg századunk legnagyobb férfiai, Vilmos császár egyedül Istennek tulajdonítván a dicsőséget, győzelmet győzelem után arat, addig a perverzítások kitalálásában és minden vallásos vonatkozás felrugásában előljáró franciákat csúfos megaláztatás éri. Kételye mindenkinek lehet, de kötelessége azt el is oszlatni és mind a két felet megkérdezni. Azonban a vallásosság az, amit legelőször megugat az érzékiség. Nem tartasz velem? Hát akkor szervusz neked, religio! Megélek én nélküled is. — És másnap már fennen hirdeti az ipse, hogy minden religio csak phantom! Holott ő maga sincs tisztában azzal, hogy mit tagad voltaképen. Az ilyeneknek nagyon fáj az, hogy

van Isten, hát inkább letagadják még a csillagos eget is. Mert azt, hogy nincs pokol, azt sokan állították, de bebizonyítani nem tudták. Azt meg absurdum elhinni, hogy ugyanazt a mennyországot adja az Ur annak a fajtalanságokban és házasságtörésekben megátalkodott férfinak, amit annak a hűségese, odaadó, erényes asszonynak készített. Aztán meg mit ér az, ha a vak százszor is letagadja a napot, mikor az mégis csak világít! Épp így a kicsapongók ezerszer elmondhatják, hogy nincs mennyország, se pokol, azért mégis tudja mindenki, hogy ezzel a kiabálással csak a félszet akarják maguktól elkergetni. Tessék csak kidobni a tízparancsból a VI. és IX. parancsot s ezek az »atheista« urak azonnal mind a valláshoz szegődnek! Tanulni, uraim, tanulni, és csak azután ítéletet mondani! Mert, aki alaposan megismerte a keresztény erkölcsant, az nem fogja ezt semmiféle tudománnyal ellenkezőnek találni. »Minden jó adomány és tökéletes ajándék felülről van« — mondja az apostol; a hitet és tudományt tehát ugyanegy Isten adja. Rég megcáfolt rágalom az, hogy a nagy tudósok mind hitetlenek voltak.

Annyira szükséges a vallásosság az erkölcs megővésére, hogy már a Szentírás is azt tanítja, hogy: Isten adománya nélkül nem tudja az ember önmagát megtartóztatni. (Bölcsesség Könyve 8, 21.) A vallástalan ember felszínen tudja ugyan magát ideig-óráig tartani, hogyha vallásos nevelést hozott hazulról, de különben az első kísértésnél megtántorodik s elkezd gondolkodni, hogy ugyan micsoda hátránya is lehetne, ha ezt a »kis«

élvezetet megengedné magának, mikor úgy sem tudja meg senki. Ha nincs valakiben igazi vallásosság, akkor nem fog elszalasztani egy kínálkozó alkalmat, mert hiszen ekkora erényt csak egy fensőbb erő adhat s a titkos bűnöket nem kéri más számon, csak az Istent féltő lelkiismeret.

Valóban még mélyebbre sülyedtünk, mint az erkölcsstelen Róma. A mi férfaink ugyanis olyan gyávák, hogy egyszerűen elhítetik magukkal és elvtársaikkal, hogy az érzékiségnek lehetetlen ellenállni. Tehát nem-hogy azt vallanák, amit az apostol hirdet, hogy »álljatok ellen az ördögnek és megfűt tőletek« — hanem szépen lefekszenek az ellenség előtt.

Nem tagadjuk, hogy nagy küzdelemmel jár az önmegtartóztatás, sőt állítjuk, hogy az a legfényesebb győzelem, amit a testiség fölött aratunk. De csak a gyávák, az elpuhultak, a posványkedvelők előtt lehetetlen ez. Mert az ilyenek el sem tudnak képzelni egy tisztább, eszményibb, fenköltebb életet. Valamint a sertésnek is hiába mutogatnánk a kristálytisztza forrást: mégis csak inkább a pocsolóába fog belefeküdni.

Ha az önmegtartóztatás lehetséges voltát tagadjuk, akkor a fajtalanságnak és házasságtörésnek jogosultságát el kell ismernünk. Már pedig Isten ezeket tiltja, az önmegtartóztatást pedig parancsolja. Ergo, az önmegtartóztatás lehetséges.

Hogyan, milyen eszközökkel tartóztathatjuk tehát meg magunkat?

Először is kerüljük a szeszes italok élvezését. Bacchus és Vénus karonfogva járnak és a bor könnyen ösztönöz a bujaságra. Mellőzzük továbbá az izgató fűszereket és inyencételeket. A vegetárius könnyen tartóztatja meg magát. Ezért a szigorúbb szerzeteknél száműzve van a húsevés. Kerüljük a puha, tunya életet, mellőzzük a túlságosan puha ágyat. Mossuk meg alsó testünket, minél gyakrabban hideg vízzel. (Ez a szer igen sok esetben kitünően bevált.)

Kerüljük a ledér, céda társaságokat, színházakat stb. Ne olvassunk erkölcstelenséget dicsérő könyveket, ne nézzünk erkölcstelen előadásokat. (Az ilyenek nem a kulturát, hanem az elaljasodást szolgálják.) Őrizzük meg szeméremérzetünket. Mindig tisztelettel szóljunk a tisztaság erényéről. Legyen meg bennünk a férfias elhatározás az erény gyakorlására, mert a becsületes embernek az erényt önmagáért kell szeretnie!

Igenis elismerjük, hogy a vallásosság feltétlenül megóv az erkölcsi bukástól, de állítjuk, hogy csak az igazi vallásosságban van meg ez az erő.

A vallásosság nagy benső erő. Ezért nem bírják ezt az olyanok, akiknek vallásossága a külsőségek gyakorlásában véget ér. Az ilyenek jelen lehetnek mindenféle vallási összejöveteleken, elmehetnek minden közajátosságra, hordhatnak egy tucát jelvényt, szónokolhatnak, énekelhetnek, sóhajtozhatnak, mégis nagyon messze maradnak az igazi vallásosságtól. Az ilyenekre mondja az Úr a szentírásban, hogy »ez a nép csak az ajkaival tiszteli Őt, de a szívük messze van Tőle.« Az ilyenek csak

blamálják a hitéletet, mert csak unalomból, sportból, műkedvelésből lesznek minden szent lében kanalak. Az ilyeneknek vallásos manifestációja olyan, mint a veteránegyletek egyenruházata: azok is föltehetik a a zöldforgós kalpagot, mégse lesznek soha generálisok.

Az igazi vallásosság csendben, visszavonultan végzi gyakorlatait. (Aszkéta = gyakorló.) Az ilyet zavarja az emberek zshivaja, mert ő ha imádkozik, Istenével beszél. Nem hadar el sok imádságot, mert Királyával társalog. Nem keresi azt, hogy mindenütt lássák, ájtatosságait feltűnés nélkül végzi, mert ő az örök nyugalomért fárad. Nem azért kerüli a bűnt, mert ez az embereknek nem tetszik, hanem azért tartóztatja meg magát, hogy az Istent meg ne bántsa, akit ő mindenkinél jobban szeret.

Tehát nem a fórumon deklamáló úgynevezett vallásosságot, hanem az áhitatos magányban felmagasztosult Istenszeretetet illeti meg az a magasztalása a szentírának: »Oh mily szép a tiszta nemzetség fényességében«.

III.

Sok szó esett utóbbi időben arról, hogy helyén való-e az ifjúságnak úgynevezett nemi felvilágosítása. Nem akarván senkinek érzékenységét megbántani, ezt a kérdést másokra bizzuk. Nem a mi tárgyunkhoz tartozik. De azt igenis felette szükségesnek tartjuk, hogy röviden regisztráljuk az érzékiségnek vadhajtásait s felsoroljuk azon beteges, perverz rendellenességeket, amik az érzékiségnek való behódolásból erednek. Mert, ha pathologice ismertetjük egy bizonyos betegségnek tüneteit, akkor igenis elérjük azt, hogy a nagyközönség lelkiismeretesebb prophylaxissal száll szembe azzal a betegséggel. Ha tehát megismertetjük az érzékiség rombolásait, torzműveit, akkor férfaink nem fogják magukat az ilyen káros élvezeteknek átadni.

Krafft-Ebing *Psychopathia Sexualis*a sok ilyen elrettentő példát említ. Szerencsére azonban nincs úgy tele az egész világ perverzításokkal, mint ahogy az ő könyve után hinné az ember. Tény azonban, hogy a férfiak önmegtartóztatása és az asszonyok hűsége fehérhollószámba menő ritkaság. Mindazáltal nagy hiba

lenne Krafft-Ebing »eseteit« általánosítani. Éppúgy pl. amiket ő egyes szentekről elmond, már hetvenhét-szer agyoncáfolt számárságok. Hasonlóképen tart-hatatlan örültség az, hogy »a vallási és nemi érzés fejlő-désük tetőpontján egyeznek az izgalom nagysága és minőségére nézve és ezért alkalmas körülmények között helyettesíthetik egymást«. Az igazi vallásos érület sohse csaphat át az érzékiségbe, mert hiszen minden vallásos ember jól tudja, hogy a bujaságot gyűlöli Isten a leginkább!

A kulturembernél — úgymond — igen gyakran abnormis alakot öltenek a nemi funkciók. E körülmény magyarázata részben az ivarszervekkel való gyakori visszaélésben, részben a degenerált idegekben keresendő. A centrum ingerlékenységének csökkenése ennek nemi kicsapongások, különösen onania által való izgatásából, vagy alkohol-, bróm- stb. mérgezésből származik. Az ingerlékenység csökkenésének sajátságos formáját azok az esetek mutatják, amikor a centrum csak bizonyos inge-rekre reagál; így pl. vannak emberek, akiknél az erkölcsös feleséggel való nemi érintkezés nem tudja az erectio előidézéséhez szükséges ingert kiváltani, de ez igenis előáll akkor, ha kéjnővel vagy természetellenes módon közösülnek. (Ez a sok kicsapongás követke-zménye!)

Abnormisan könnyű ejaculatio állhat be a centrum túlságos ingerlékenysége esetén, amikor is elégséges valamely lasciv helyzet pusztá gondolata is, hogy a centrumot működésbe hozza. Ez is főkép a nemi vissza-

élések utókövetkezménye. A kicsapongások azonban a genitáliák anaesthesiáját is okozhatják, amely esetben viszont abnormis nehezen létesült az ejaculatio.

A nemi ösztön perverziói közül (a paraesthesia fajai) említésre érdemes a sadismus, mely azon alapszik, hogy a kényeztetés kegyetlenségi indulatokkal asszociálódik, mely indulatokból a coitust megelőzőleg vagy alatta vagy utána bántalmazza a complexet. (A legkegyetlenebb esetben meg is öli, de leggyakrabban beéri a véresre szurkálással, megkorbácsolással stb.)

Ennek ellentéte a masochismus, mely viszont megöletni, szurkáltatni, veretni, tapostatni, óhajt a consors által s ezen módon jut erectióhoz, illetve ejaculatiohoz.

K.-E. is minékünk ad igazat, amikor azt mondja, hogy a normálisan fejlett, szellemileg ép egyénben, akinek értelme és megfontolása nem szenvedett valami intoxicatio (alkohol) folytán csorbát, sohasem hatalmasodik el a nemi ösztön annyira, hogy az minden egyéb gondolatát és érzését sutba dobva, semmivel sem törődve, ami körülötte történik, állatias szenvedéllyel áhitozik és követeli a kielégítést, anélkül, hogy valamelyes erkölcsi vagy jogi szempontból felmerülő ellenérvek helyet adna, vágya többé-kevésbé indulatba csap át s minthogy a nemi actus elvégzése egyáltalában nem, vagy csak egy igen rövid időre elégíti ki, csillapíthatatlan kéjszomjában újabb és újabb élvezetre vágyik és nem törődik azon szerencsétlenekkel, akik hatalmában vannak és így emészti föl önmagukat. A károsan fo-

kozott nemi ösztön (hyperaesthesia) odáig is fejlődhetik, hogy tetszetős női alakok pusztá megpillantása nemcsak erectiót, hanem ejaculatiót is okozhat. Ilyen egyéneknél elég, ha egy szemben ülő nővel gondolatban nemi relatióban levőknek képzelik magukat, arra, hogy orgasmust és ejaulactiót idézzenek elő.

A sadismus* körébe tartozik: a kéjgyilkosság, a hullákon elkövetett actus venericus, a nők kinzása vagy beszennyezése útján való élvezés. A nőkinzók a kiömlő vér meglátásában találnak ingert és élvezetet. A perverciónak ebben az alakjában szenvedő beteget nem izgatja a nő normális ingere, hanem segítségül kell vennie a szurkálás, vágás, korbácsolás stb. útján kiserkedő vérnek látását is, hogy erectio jöjjön létre. A nőpiszkolók pedig sokszor drága pénzen veszik rá a prostituáltat, hogy szájukba spuere, mingere et faeces reptere engedjenek. A sadisták egyik fatája a gyermekek korbácsolása útján, másik meg az állatok kinzása útján szokott erectióhoz vagy ejaculatiohoz jutni.

A sadismus, habár ritkábban, a nőknél is előfordul. Valeria Messalina és Medici Katalin kegyetlenkedéseit is sadisticus hajlamokra szokták visszavezetni.

A masochizmus** azon műveleteit, melyeknek magukat a masochisták alávetik (akiknél a nemi ösztön a másik nem által való legyőzés és bántalmazás felé irá-

* De Sade márkitól vette nevét, akinek regényeiben sokszor fordul elő a kéjes kegyetlenség.

** Sacher-Masochról nevezték el, akinek regényeiben gyakran szerepel.

nyul) némelyek a coitussal kapcsolatban viszik véghez, mások azokkal előkészületeket tesznek a coitusra, mások ismét a ki nem vihető coitus pótlására alkalmazzák.

A masochizmus terhelte egyéneknél legtöbbször az általuk kívánt helyzetnek, vagyis a nőnek való alávetések, a passiva flagellatio a kifejezője. A flagellatio pedig tudvalevőleg odairányul, hogy az ülőidegek mechanikai izgatása által reflectorice erectiót idézzen elő. A flagellatio e hatását elgyengült kéjencek csökkent potenciájuk erősítésére használják föl s ez a perverzitás rendkívül gyakori. Igen sok masochista korbácsolatja magát a prostituáltakkal.

A masochismus jellegzetes eszközei között szerepel a lábbal való rátiprás is. Ez is gyakori módja a perverz kielégítésnek, amikor az illető tiportat, lovagoltat magán a nővel. Olyanok is vannak, akik már csak úgy tudnak élvezni, ha a nő őket késsel megsúrja. A symbolicus masochistáknak megint megelégszenek a perverziójuknak megfelelő helyzetek képletes rendezésével.

A tudományosan megfigyelt esetek nagy száma bizonyítja, hogy a masochizmus rendkívül gyakori perverzió, a nagy városok prostitúciójával foglalkozó művek szintén számos adatot tartalmaznak erre vonatkozólag. (Még Jean Jaques Rousseau is bevallja »Confession« című művében, hogy ő is masochista). A passiva flagellatio áldozatai közül egyeseknél az ütések, még ha véresek is, nem tudják a kellő eredményt elérni. Ilyenkor erővel kell őket levetkőztetni, kezüket megkötözni, aztán egy padhoz erősíteni őket, és csak így eredményeznek a

botütések olyfokú izgalmat, amely aztán az ondófolyáshoz vezet. Sok masochistát ismét csak a nőilábnak vagy cipőnek meglátása tud felingerelni, mert ezzel taposott-nak képzelik magukat. Mások ismét utálatos, beszeny-nyező, megalázó dolgok elszenvedése által jönnek izgalmomba. (Koprophagia = ganéjevés.)

A masochizmus a nőknél is ki van fejlődve. Innen van az, hogy sok nőnek jobban imponál a zsarnokias, brutális férfi, mint a gyöngéd és előzékeny, és hogy sok asszony mindaddig elégedetlen, boldogtalan, míg az ura egyszer jól el nem veri. Vagyis : ha az elszenedett zsarnokoskodást hosszú időn át a kéjes érzések kísérik, akkor ezek között szoros kapcsolat fejlődik ki és ez a kétérzés átterjed magára a zsarnokságra s ezzel beállott a per-versio. Ide sorozhatnánk azokat a jobbára hysteriában szenvedő »ájtatos« nőket (Betschwester, bizoca), akik a papokat üldözik szerelmi vallomásaikkal.

Vannak ismét olyan férfiak, akik csak valamely női ruhadarabnak (ing, alszszoknya, zsebkendő stb.) vagy női testrésznek vagy hajnak érintésétől izgulnak fel és ejaculálnak, coitus nélkül.

A rendellenes nemi érzésnek, a homosexualizmusnak is igen sok áldozata van. Ilyen perverz érintkezést találtak impotenssé lett masturbansoknál vagy kéjen-ceknel, érzékies nőknél és férfiaknál, különösen olyan esetekben, midőn természetszerű nemi kielégítés phy-sikai vagy psychikai okokból lehetetlen. Ilyen eltévelyedésnek gyakori főoka a masturbatio. »A normális nemi érzésből önként támadó ideális nemes érzések for-

rását semmi sem tudja inkább bepiszkítani, sőt bizonyos körülmények között undok pocsolóvá súlyeszteni, mint az ifjúkorban űzött onania. Az épen fakadó bimbó illatát és szépségét rabolja el és csak a nemi kielégítésre törő durva, állatias ösztönt hagyja hátra. Ha az így megrontott individuum a nemzőképes korba jut, hiányzik nála az az ideális, elfogulatlan tiszta vonзалom, mely a másik nemhez hajtja. Ez egyszersmind a nemi érzés hevét is lelohasztja és a másik nem iránti hajlamot jelentékenyen gyöngíti. E hiány károsan befolyásolja az erkölcsöt, jellemet, képzeletet, hangulatot, a fiatal masturbans egész érzés- és ösztönvilágát — legyen az férfi vagy nő — sőt bizonyos körülmények között teljesen megsemmisíti a másik nem iránti érzett vágyat, úgy hogy a masturbatio előnyben részesül a természetes kielégítési mód fölött. « Az ilyeneknek sorsa : a késő megbánás, neurasthenia, hypochondria, a coitusban való csalódás. A libido sexualis azonban fennáll és kielégítést keres ; az erkölcsi és physikai impotentia egyre távolabb űzi a nőtől. Közel áll tehát a saját nemével való közlekedés gondolata, vagy csábító alkalom által, vagy barátság örve alatt.

Passiv és kölesönös onania lesznek az eddigi masturbatio utódai. Csábító is gyakran találkozik, aki aztán paederastát nevel belőle. (Ez alatt olyat értünk, aki saját nembeli személyekkel űz quasi onaniát s emellett activ szerepben érzi magát, de mind a két nembeli személyekkel szemben lelkileg közömbös álláspontra helyezkedik.)

Fölemlítjük itt a rendellenes nemi érzés más fajtát is.

Urningoknál, akiknek onania folytán tönkretett idegrendszerük van, egyszerű ölelés, szerelmeskedés a genitáliák érintésével (vagy anélkül is) elégséges ahhoz, hogy ejaculatiót idézzen elő. Kevésbé ingerlékeny individuumoknál a nemi actus a szeretett személy által történő manustupratióból, vagy kölcsönös onaniából, vagy a coitus utánzásából (inter femora seu crura) áll.

Az urningok teljes kielégítést találnak a saját nembeliekkel való nemi actusban; míg a coitus elbágyasztja, idegessé teszi őket.

Az urning szereti, imádja férfi-kedvesét, éppúgy, mint a nőszertető férfi kedvesét. Legnagyobb áldozatra képes érette, érzi a boldogtalan, gyakran nem viszonzott szerelemnek, a kedves hűtlenségének, a féltékenységnek kínjait stb. A férfiszertető egyén figyelmét csak a táncosok, színészek, az athleta férfiszobor stb. tudják felkölteni, női bájak nem érdeklik, sőt undort is keltenek benne; mezítelen nőt utálatosnak tart, míg a férfi nemi szerveinek, csípőinek szemlélése gyönyörrel tölti el. Rokonszenves férfi megérintése kéjesen megrázkódtatja testét és minthogy az ilyen egyének onania következtében sexualis neurastheniában szenvednek, ezért ilyenkor gyakran állhat be ejaculatio, ami egy nővel való legintimebb érintkezésnél sohasem, vagy csak mechanikai ingerek hatására szokott beállni. A férfival való nemi actus, bárminő legyen az, élvezetet okoz nekik, míg a coitus iránt óriási utálatot érez-

nek és csak a legnagyobb megerőltetéssel tudják véghezvinni.

Főlemlítjük még itt az effeminatiót, amelynek homoszexuális műveleteinél a beteges hajlamú férfi mindig nőnek érzi magát. A nemi művelet az ejaculatio centrumának ingerlékenységi gyöngesége mellett lehet egyszerűen succubus vagy coiens passivus inter crura seu femora, vagy masturbans passivus vagy pedig sumens ejaculationem viri dilecti in os suum.

A nők között is előfordul ez a bűn, amennyiben bizonyos helyek izgatása által a férfi ejaculatiojához hasonló folyamat áll be és az ezt előidéző actus ily módon a coitussal egyenrangú lesz, nem is említve azt, hogy egy priap segítségével a nemi actus nagyon is közel jöhet a természeteshez. Az illető helyek izgatása a nők között rendszeren fricando vel lambendo genitalia történik. Hogy pedig ez a bűn a nők között mindenkor grassált, bizonyítja a Szentírás (Ad Romanos), Görögország története (sapphói, lesbosi szerelem), Róma és a középkor erkölcstörténete stb.

Opereténekesnők és színésznők között sem olyan ritka a rendellenes nemi érzésű nő, különösen azok, akik nadrágszerepekben aratnak sikert*; mert ezek olyankor elemükben vannak és valódi karakterüket domborítják ki a színpadon. Az ilyen nők közötti viszony ugyanolyan, mint a férfi-szerető férfiak között. E lények kölcsönösen keresik, ismerik föl és szeretik

* Nomina sunt odiosa !

egymást, néha mint »jó barátnők«, néha mint »papa« és »mama«. Az ilyen viszony heves csókolózással, ölelkezéssel kezdődik, azután az automasturbatio, majd a cunnilingus, meg a kölcsönös (egyszerre vagy föl-váltva végzett) masturbatio, a priaphaszsnalat* és tribadia.

Föl kell említenünk még a nymphomaniát, mely a hyperaesthesia egyik megnyilvánulása, vagyis a nemi vágyaknak túltengése. Ennél a bajnál a túlhatalmas nemi indulattal szemben gyengének látszik minden ethika és akaratérő, hallucinációk, deliriumok, öntudat-elhomályosulás állhatnak be, amelyek esetleg hosszabb ideig is eltarthatnak. Ez a baj chronicus alakban csak a psychikailag elfajult egyéneknél fordul elő. Szánalmas egy állapot ez. Az illető képzeletei bábjiává lesz, sexuális phantasmák üldözik, a legcsekélyebb dolog is venericus izgatást idéz elő, a genitáliákban lüktetést, remegést érez, éjjel izgató álmok gyötrik. Idővel könnyebbülést nyernek, ha neurasthenia genitalis fejlődik ki és a lasciv álmok és az ébrenlét eroticus izgalmai pollutiók által nyernek levezetést. De sokszor ez a baj az automasturbatióra ingerli a szerencsétlent, vagy a prostitutió karjaiba kergeti, vagy kölcsönös masturbatio lesz a vége. ha hasonló érzelmű társra talál.

Hasonló jelenségei vannak a férfiaknál a satyriasisnak. Mind a két bajnak orvoslását már az első részben tárgyaltuk.

*

* A férfi penisét imitáló eszköz.

A hysteriánál igen gyakori a nemi élet abnormitása is; előfordulhat a nemi functio minden lehetséges anomáliája, a legtarkább változatokban és a legkülönösebb alakokban. A nemi érzés ezen káros elváltozása sohasem marad következmények nélkül a hysteriás kedélyállapotára. Ez a kóros izgalom következménye lehet akár a legszemérmertlenebb prostitutio (még férjes nőknél is) s a nemi ösztön onaniában, mezítelenül való járkálásban, vizelettel és más tisztátalan dolgokkal való kezegetésben, férfiruhák felöltésében stb. is nyilvánulhat meg.

A nemi élet részéről mutatkozó abnormitások nem ritkák az elsőfokú bolondság (paranoia) különböző formáiban. Némelyek a nemi abusus (paranoia masturbatorica) vagy nemi izgalmi folyamatok alapján fejlődnek ki, különösen a károsan fokozott, néha perverz nemi ösztönök eseteiben, és sokszor nem egyenest a nemi ösztön kielégítésére irányul, hanem hiú képzelődésekben feneklik meg és a hosszú masturbálás után a nemzőszervek elgyengülését idézi elő.

Beszéljünk még a természetellenes erkölcsstelenségéről is, mely Sodoma városától vette nevét.

Ennek egyik formája az állatokkal való közlekedés (bestialitás), amely állatok őrzésével foglalkozó emberek-nél gyakori dolog, de kéjenc férfiak, sőt nők is gyakorolják, utóbbiak erre betanított hím állatokkal.

A sodomiának szoros értelemben vett alakja a paederastia, vagyis ugyanazon nembeli személyekkel véghezvitt nemi actus, azaz immisio penis in anum, seu vas praeposterum. (Megjegyzendő, hogy ezt nőkön is gyak-

ran végzik. Ez a *paedictio mulierum*. Az ezt űző »szekta« szokta különben *immittere penem in os mulieris, vel lambere genitalia mulieris.*)

A *paederastia* az emberi kicsapongások történetének legszörnyűbb lapjait képviseli. Állítólag Ázsiából származott át Krétán keresztül Görögországba, azután Rómában talált termékeny talajra. Perzsiában, Kínában most is túrik s nagyon el van terjedve, de Európában is.

A *paederasták* nagy részét nem azok képezik, akik hajón, börtönben stb. (nők hiányában) egymáson elégitik ki magukat, hanem azok a kéjencek, akik a normális érintkezésbe beleunva, kényeztetésük megcsiklandozására új eszközt fedeznek föl a *paederastiában*. Ez az újszerű nemi *situatio relative potensekké* teszi őket és olyan élvezetet kínál, melyet a nővel való nemi érintkezés már nem nyújt nekik. Idővel persze ez sem izgatja őket s akkor meg a *passiva paederastiával* iparkodnak izgatni magukat. Nagy városokban külön férfi-lupanarok vannak, hol a *mediumok* női ruhába vannak öltözve, ékszert, frizurát viselnek, parfümözik magukat stb.

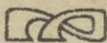
Nem hisszük, hogy tévednénk, amikor ezekkel a *spurcitiákkal* egy kalap alá vesszük az ú. n. szépség-estét, melyeken a »műértő« közönség a meztelen testek bájaiban szokott gyönyörködni. Hogy ezek a szépség-esték minő hajlamoknak kedveznek, azt igazán fölösleges volna hosszasan fejtegetni.

A meztelenségnek bálványozása sok helyen úgy is érvényesül, hogy egy meghitt társaságnak összes férfi- s

női tagjai meztelenül tartják zártkörű összejövetelüket, ahol bizonyára nem az ipar felvirágoztatásáról folyik a diskurzus

A modern Páris sapphikus szerelméről is könyvek jelentek már meg. Sok különlegességet vettünk át a franciáktól, amelyek között első helyen foglalja el az, hogy úgy a prostituáltakkal, valamint »társaságbeli hölgyekkel« való nemi érintkezést férfaink *lambendo genitalia mulieris* bonyolítják le. Nem ritkák a *coitus in axilla*, *inter mammas*. A nők között meg a sapphoi és lesbosi szerelem virágzik, (*manustupratio mutua*, *etiam genitalia alteri lambendo*), mely a *hypersexualis* nők ki nem elégített érzékiségére vezethető vissza. Ennek egyik kinövése a *tribadia* (*tritus mutuus gentialium appositionum*).

Bilz fölemlíti még az *exhibitionismus genitaliumot* és a *koprophagiát*.

IV.

Meg van verve az a társadalom, mely az átlagot tökéletesség tekintetében fölülmuló egyedeket nem tud felmutatni. Ez a mi szerencsétlenségünk is, hogy nincsenek számbavehető kimagasló példányképeink. Fájdalommal tapasztaltam, hogy éppen a katolikusok között, akiknek számbeli túlsúlyuk és vallásrekölcsri rigorozitásuk folytán a tiszta életre való példaadásban a vezetőszeretpet kellene vinniök, még olyanok is tudatlanok, sőt éppen a leghelytelebbit hirdetik az érzékiség bűneit illetőleg, akik kiváló vallási egyesületekben igen szeretik magukat mutogatni. Éppen ezért jónak láttam itt a leghivatalosabb tekintélyt, Noldint megszólaltatni, akinek *Moralis Theologiáját* egyetememen és szemináriumainkban tanítják, hogy ebből a tankönyvből ismerje és tanulja meg mindenki, hogy mi az igazi katolikus morál és mit tekintsen bűnnek, ha akármilyen »tekintélyes« embernél látja is azt.

A bujaság — mondja Noldin — a venereus gyönyöröknek rendellenes megkívánása. Ha egyenest magát ezt a rendellenes gyönyörűséget kívánja meg valaki, súlyo-

san vétkezik, mert nem szabad a természet rendjének ellenére keresni a gyönyörűséget ; minthogy pedig a venereus gyönyörűség a természettől egyedül a nemzés actusára létesített: tehát az actus conjugalis kivételével minden más egyéb actus bűn. Nemkülönben súlyosan tiltva kell, hogy legyen olyan cselekmény, mely, ha tiltva nem volna, az emberi nem legnagyobb kárára lenne ; minthogy pedig, ha az emberek szabadon élvezhetnék a venereus gyönyörűséget s így a vágyaikat házasságon kívül is kielégíthetnék : a házasság terheit, az emberi nem legnagyobb kárára, elhárítanák maguktól.

Az egyenest szándékolt venereus gyönyörűség nem engedi meg az anyagi csekélységet, tehát az ilyen gyönyörködés mindenkor, bármily csekély vagy rövid legyen is : halálos bűn. Mert súlyos bűn az, ha az ember magát a súlyos bűn elkövetésére való legközelebbi alkalmnak kiteszi.

Természetszerinti bujasági bűnök ezek : fajtalankodás, házasságtörés, vérfertőzés, erőszak (stuprum), szentségtörés; elrablás. Természetellenesek ezek : pollutio, sodomia, bestialitás. Kezdjük a természetszerinti bűnökön.

1. Fajtalankodás alatt szabad férfi- és női személy közötti, kölcsönös egyetértéssel való copula értendő. Ide tartozik a concubinatus és a meretricium. A concubinatus alatt gyakori copulát értünk. Ez abban különbözik az egyszerű fornicatiótól, hogy míg a fornicarius hol egyik, hol másik nőhöz megy, a concubinarius ugyanazt az egy személyt használja, mintha házasságot kötött

volna vele. Lehet az illető neki pl. gazdasszonya, de lehet úgysis, hogy küiön lakásban tartja ki. (A concubinatusban élöket a kath. egyház a gyónásban nem oldozza fel, míg csak meg nem szüntetik a concubinatus-t. Ugyanebben az elbánásban részesítendők azok a párok is, akik csak polgári házasságot kötöttek.) — A meretricium alatt a prostituált nők intézménye értendő. A prostituot csakis nagyobb bajok (sodomia, bestialitás, adulterium) meggátlása végett szabad megtűrni; azonban, hogy általa ezek a nagyobb bajok valóban elháríthatnak-e, ez még nyílt kérdés. (Nem lehet tehát megengedni a testi vágyak vehementiája címén, mert ennek az akarat ellenállni képes; nem lehet megengedni falvakban, hanem csak nagy városokban, ott is csak bizonyos főtételek alatt, hogy t. i. a botrányok elkerültessenek.)

2. A házasságtörés copula a más hitvesével. Kettőnek mondjuk, ha mind a két vétkező fél házas. Az érintések, ölelések, csókok szintén ezen ratio alá esnek, valamint a masturbatio és sodomia is, ha házas fél által vagy házas félen követtetnek el. A vétkeesség pedig akkor is fennáll, ha a vétkező félnek hitvese beleegyezik hitvestársának házasságtörésébe.

3. A vérfertőzés a sógornékkal való fajtalankodás.

4. Az erőszak alatt egy a nemi actus ellen tiltakozó nőnek oppressióját értjük.

5. A szentségtörés Istennek szentelt személlyel vagy helyen való bujálkodás.

6. Az elrablás alatt bármily személynek a nemi vágy kielégítése végett való erőszakos elvitele értendő.

A természetellenes bűnökről bővebben kell citálnunk.

1. A pollutio (mollities, masturbatio, manustupratio) leírását és meghatározását elengedi a szíves olvasó. Noldin szerint mindegy, akár férfinak, akár nőnek, akár állatnak érintése útján hajtatik végre, mert mind ugyanegy fajtához tartozik. Természetes, hogy a nem szándékos éjjeli pollutiók a theologia moralis szerint sem bűnök, a szándékosak azonban mind halálos bűnök, mert a természet rendjét és rendeltetését egészen kiforgatják és, ha a pollutio nem lenne súlyos bűn, meggátolná a házasság használatát. (Viszketés esetén tehát nem szabad a genitáliákat vakarni, vagy ráfeküdni a pollutio előmozdítása céljából.)

2. A sodomia alatt értendő: concubitus ugyanazonnemű személlyel vagy másnemű személlyel, sed in vase indebito. Tehát csak akkor van sodomia, ha legalább az egyik fél genitáliáját a másíknak testéhez teszi, sive in vase praepostero, sive inter crura vel brachia, sive in alia corporis parte. Férfi és nő között a sodomiának csak egy módja van: in vase praepostero. A sodomiát a kath. egyház az égbekiáltó négy bűn közé sorozza. Mind a két félnek bűne egyfajta.

3. A bestialitás az embernek állattal való concubitus. Noldin azt mondja, hogy ez még a sodomiánál is borzasztóbb.

*

A bujaságra vezető, ingerlő dolgokat is bűn terhe alatt kell kerülni. Így pl. kevésbé honestus testrészeknek vagy pláne a genitáliáknak (és környéküknek) nézése, érintése, valamint a csókok, ölelések, obscoen beszédek, dalok, olvasmányok bűn terhe alatt kerürendők.

A hosszas, gyakran ismételt, nagy indulattal adott csókok különemű személyek között halálos bűnt képeznek. Aki ölébe vesz egy leányt, szintén súlyosan vétkezik.

Más testének tisztességtelen* részeit igazi ok nélkül akár ruhán keresztül is érinteni halálos bűn, pláne, ha másnemű személy az illető. Szintúgy súlyos bűnt követ el, aki egy nőnek mellét érinti.

Másnemű személy tisztességtelen testrészének még kíváncsiságból való szemlélése is halálos bűn.

Meztelen szobroknak és képeknek (akár férfit, akár nőt ábrázolnak) szükség nélkül való, szándékos és hosszas szemlélése halálos bűn.

Emberi coitust szándékosan végignézni halálos bűn.

A fajtalan beszédek (de actu conjugali, de mediis impediendi generationem, de membris genitalibus praesertim alterius sexus, de modo se polluendi, de modo generandi etc.) halálos bűnt képeznek.

Buja tettekkel való dicsekvés halálos bűn. Fajtalan beszédek meghallgatni szintén. Nemkülönben buja olvasmányokat olvasni vagy buja dalokat énekelni.

* Értsd a genitáliákat és azok környékét.

Nem szabad a festőknek és szobrászoknak obscen képek és szobrok alkotásához modellt állni.

Halálos vétket képez minden buja gondolat, melyben valaki szándékosan, ha mindjárt rövid ideig is, gyönyörködik.

*

Súlyos bünt követ el az a férj, aki közösülés közben a seminatiót visszatartja, mikor az asszony már seminalni kezdett. Súlyosan vétkezik az asszony, ha a seminalást a nemzés meggátlása céljából tartja vissza. (Ugyan nem bizonyos, hogy ezzel meggátolja-e. Valamint nem biztos az sem, ha az érintkezés után az asszony vize, akkor a conceptio elmarad, jöllehet súlyosan vétkezik, ha azt ebből a célból cselekszi.)

Minden cselekmény, amellyel az asszony a recipiált sement kikergetni törekszik, pl. irrigatió, hüvelykimosás, halálos bünt képez. Ha ugyanis a sement nem akarják megtartani, akkor tartózkodjanak a közösüléstől. Nem szabad a közösülés előtt a méh száját elzárni vagy olyan orvosságot beletenni, amely a sement megrontja, illetőleg a méhet annak befogadására képzelenné teszi. (Az erőszakos vagy csellel véghezvitt közösülés után azonban szabad a nőnek a sement mosás, irrigálás stb. útján kipusztítani.)

Meg vannak engedve a hitveseknek a copula véghezvitelére irányuló, tehát izgató, szemlélések, érintések (egymáson is), de vigyázniok kell, hogy ezek hosszas műveléséből pollutio ne származzék. Szabad az

asszonyinak a copula befejezését magának érintésekkel vagy más módon előidézni, ha a férfi által már befejezett copula alatt az asszony az actust még nem fejezte volna be az u. n. teljes gyönyörűségig.

A házasság első és lényeges célja ellen kétféle módon véthetnek a hitvesek: a tökéletlen sodomia és az onanismus által.

A tökéletlen sodomia akkor követtetik el, ha a férfi vas praeposterum mulieris penetrat, tekintet nélkül arra, hogy seminál-e ott, vagy azonkívül. Ez halálos bűn, mert az actus conjugalis és a semen virile természetes céljával ellenkezik, amely cél azt követeli, hogy a hitvesek csak a nemzésre alkalmas módon használják testüket. Ha közös megegyezéssel követik el a sodomiát, akkor mind a kettő súlyos bűnt követ el, ha azonban a feleség előbb megakadályozni próbálta és csak nagyobb bajok elkerülése végett engedi meg s akkor sem gyönyörködik benne, akkor ő nem vétkezik. (Nem követ el sodomiát a férj, ha in vase praepostero vel tangendo vas praeposterum kezdi el a nemi actust, de azután in vase debito folytatja és fejezi be.)

Onanismus* alatt értjük az oly módon végrehajtott nemi actust, amelyből nemzés nem következhetik. Ez pedig kétféle módon történhetik: vagy úgy, hogy a férfi in vagina kezdvén meg a nemi actust, a seminálás előtt visszavonja magát és a hüvelyen kívül seminál, vagy pedig úgy, hogy a vulgo praeservatíváknak

* Onan királyról nevezték el, aki a Szentírás szerint a zsidóknál először gyakorolta.

nevezett eszközökkel akadályozzák meg a semennek a méhbe való bejutását.

Az onanizmus minden esetben súlyos, halálos véték. Ellenkezik a házasság legfőbb céljával, valamint a hitvesi viszonyal, kárhóztatja a Szentírás, a természetes jog és a római szentszék több edictuma. (Csak abban az egy esetben mentesül az egyik fél, ha a másik egyébként nem akarja a nemi actust végrehajtani s ebből kifolyólag előreláthatóan házasságtörés vagy nagy civódások következnének.)

Az onanizmus napjainkban erősen grassál, mert a mai hitvesek szeretik ugyan élvezni a házasság gyönyöreit, de gyermekeket tartani, táplálni nem szeretnek. A praeservativa-készítés ipara igen fölvirágzott s még a katolikusok sem akarnak arról tudni, hogy ez bizony súlyos bűn. Ez alól nem excusál az asszony gyönge sége, mert a hitvesi kötelesség súlyosabb kötelezettség és aki testalkatánál fogva nem képes reá, az ne menjen férjhez. Az sem ok, hogy pl. az első szülés igen nehezen ment, mert ezek a nehézségek rendszeren csak az első szülésnél szoktak előfordulni. Különben is a fűzőviselés, tivornyázás sokkal több betegséget okoz asszonyainknak, mint a rendszerű házaseslet. Egyéb-iránt a menstruatiót követő 15 napon túl a következő menstruatiót megelőző négy napig nem szokott a nemi actusra conceptio következni, tehát azon a 7—8 napon belül a nemi actus rendszeren a fogamzás félelme nélkül gyakorolható.

Tekintélyes orvosi szakkönyvek tanítják, hogy

gyakori fejfájások, fejnyomás, kábultság, szédülés, nyugtalan álm, álmatlanság, lesoványodás, gyomor-bajok, bélbajok, étvágytalanság, székrekedés (hasmenéssel váltakozva), hólyaggörcs, hólyaggyengeség, szívdobogás, impotentia, éjjeli pollutiók, szemgyöngeség stb. az onanizmus rendes következményei.

Megjegyzendő, hogy ha valaki a nemi aktus alatt nem a hitvesére, hanem másra gondol s gondolatban azzal a mással élvez: súlyosan vétkezik.

Ami a férfinak és nőnek a nemi actus alatt való fekvését illeti, megjegyzendő, hogy a rendes helyzet a legmegfelelőbb; nem vétkeznek azonban, akik ülve vagy állva végzik, vagy ha a nő fekszik fölül, mert, jól-lehet így a nemzés nehezebben létesül, de a semen mégis bejuthat az ovariumba.

Menstruatio idején a nemi actus részint a jó izlés, részint a nő kimélése szempontjából nem tanácsos. Terhesség idején igen vigyázni kell, mert a méhnek megnyomása veszedelmes abortálást eredményezhet. Veszedelmes a nemi actus a nőre nézve a szülést követő hat hét alatt is.

Magától értetődő dolog, hogy a férfinak kell kérni a debitum conjugalét, a nőnek pedig adnia kell. Kérnie kell a nőnek is, ha férjét incontinentia veszedelmében látja. Szintúgy kötelessége a férfinak is, hogy kérje, ha látja, hogy a nőt csak a szégyenkezés tartja vissza a kéréstől.

Súlyos vétek alatti kötelessége mind a két félnek, hogy megadja a debitum conjugalét, hogyha a másik

fél kéri. Ugyanis a házassági viszonynak, mint kétoldalú szerződésnek, megkötésekor, a férfi a testéhez való jogot (hitvesi értelemben) átruházta a nőre, a nő pedig a férfira. Továbbá azért, mert aki házasságot köt, az gyermekek nemzésére kötelezi magát. Nemkülönben azért is, mert a debitumot megtagadó fél a másik felet az *incontinentia* nagy veszedelmének teszi ki. (Ebből azonban nem következik az, hogy a gyakran kérő félnek havonta egyszer ne lehetne megtagadni, vagy hogy pl. nappalról ne lehetne a debitum megadását éjjelre halasztani, ha az *incontinentia* veszedelme nem forog fenn.)

Vétkeznek tehát az asszonyok, ha a debitumot komolyan kérő férjnek ezt megtagadják, mert ezáltal súlyos bűnök veszélyének teszik ki őket. Szintúgy vétkeznek akkor is, ha veszekedve, kelletlenül, érzéketlen adják meg férjüknek a debitum *conjugalét*, mert így előmozdítják azt, hogy férjük más asszonyokat keressen föl. Ha még könnyebb baj vagy kellemetlenség származnék is a debitum megadásából, akkor is meg kell adni, mert ez súlyos kötelezettség.

A házasságkötéstől számított két hónap a kath. házasságjog szerint próbaidőt képez s ezért eme két hónap alatt a felek a házasságot elhálni nem tartoznak.

A debitum követeléséhez (nem a kéréséhez) való jogot a házasságtörő fél elveszti. E jogvesztéshez azonban szükséges, hogy a házasságtörés formális és bizonyos legyen. Sőt, ha a másik házastárs is elkövette a házasságtörést, akkor nincs neki joga megtagadni.

Természetes, hogy, ha az ártatlan fél a másiknak a házasságtörést megbocsátotta, akkor ez ismét jogaiba lép. (Hogy a részeg férjnek joga van-e a debitumot kérni, efölött még vitatkoznak a moralisták ; mi azonban már az I. fejezetben kifejtettük, hogy a részeg állapotban eszközölt conceptióból rendszeren buta vagy alkoholiista gyermekek származnak.)

Joga van az asszonynak megtagadni a debitumot, ha ez életének vagy egészségének súlyos veszélyével járna. Ilyenek : ragályos betegség, halálos veszedelemmel járó szülések (tehát nemcsak az első !) súlyos és hosszas betegség. Szintúgy joga van az asszonynak a debitumot akkor is megtagadni, ha férje nem gondoskodik a család eltartásáról.

*

Miként már mondtuk, az érintések, csókok, ölelések, szemlélések és beszédek (a nemi actusról) a házaspárok között megengedett dolgok mindaddig, míg a pollutio veszélyével nem járnak. Tehát mindabban szabad gyönyörködniök, amik a copulához tartoznak, vagy ennek előkészítésére vonatkoznak. Ergo a copula sikeres végrehajtása céljából mindennemű érintés meg van engedve, úgy a saját testükön, mint egymáséin. E tekintetben az excessusok sem képezhetnek súlyos bünt, míg a pollutio veszélyét nem involválják. Így tehát nem vétkezik, aki feleségét bármely részén érinti vagy szemléli. Vannak moralisták, akik az ú. n. enormiter obscœ-

nus cselekedeteket mindenképen kárhoztatják. (E. g. si vir genitalia in os mulieris mittit, si anum seu vas praeposterum penetrat, si ore vel lingua morose in genitalibus se tangunt etc.) Azonban ezekre a cselekedetekre nézve is áll az a szabály, hogy, amíg ezek csak a copulához való felizgatásul gyakoroltatnak s a pollutio veszélyével nem járnak, addig súlyos bűnöknek nem mondhatók, hanem csak excessusok, rajongások, a hyperaesthesia nyilvánulásai.

V.

Találó szóval jellemezte Salvia az érzékiségben haldokló világ végvonalgását: Roma moritur — mondja ő — et ridet. Róma nevetve haldoklik. Ne tévesszük szem elől a történelmet. Ha irtózik még valamely nép a sorsától, amely őt megverte s megkérdi magától, hogy minő szél szárította ki erejét és életét, a történelem azt feleli neki: Venus lehellete.

A halálnak csak ez az egy büntársa van. Korunk nemzedéke újra virulni látja a negédes nőknek, ezeknek a korinthusi istennőknek bálványozását; látja, mint indulnak a hősök elfajzott unokái Heliogabalus epedő Hetaera-fohászairól vett példák után; látja elfajulni ifjúságát a bujálkodás és kéj öldöklő örömeiben; látja kiizzadni önvérét a keresett elpuhultság kicsapongásai-ban, holott annak a hőslelkűség termékeny mezején kellett volna kifolynia. Ámde az így kiontott vér haszon-talanul nem maradhat az egyedekét meg fogja torolni, a szégyen és halál, a népekét pedig a rabszolgaság; mert Isten és a természet törvénye követeli, hogy valamint varjagnak a hullák, ugy a zsarnokoknak a megromlott

nemzedék essék martalékul. A testiség ép oly ellensége az egyéneknek, mint a családoknak és népeknek, sőt manap nagyobb ellensége az emberiségnek, mint volt valaha.

Herodiás leánya táncolt s ennek láttára Heródes elveszti esztét; de ki ne vesztené el, ha a lakománál szeméit a szemtelenségig kacér táncosnő buja fordulatain legeltette? Az ilyen mámor következményei nem maradhatnak el, az ilyen elragadtatás megtermi jutalmát. Mi legyen azonban a következmény, mi legyen a jutalom? Add nekem egy tálon Keresztelő János fejét.

Csak egy becestelen anyától sugalmazott táncosnő állhatott elő ilyen kéréssel. És Herodes? — Hogy szavának ura legyen (íme a gyöngelékűség) jelt ad a testőröknek. A szent hirnök vérző feje csakhamar újabb gyönyört nyújt a kétszeres kábultságtól égő szemeknek és a leggyalázatosabb bűntett hozzá még bőséges megnyugtatóra is talál.

A vérző fő valóság és jelkép is egyszersmind. Jelenti, hogy az érzékiségnek könyekre, enyészetre és vérre van szüksége, hogy undok örömeit megszerezhesse. A gyilkos — mondja Tertullian — vért ont érette; az álnok mérget kever, mert méreggel tartja fenn magát az ágyasság, méreggel szabadul fel a házasságtörő alkalmatlan vetélytársától és a fenytendő asszonyok méreg segítségével menekülnek a teher alól, amely bukásuk büntetéséül örök szegényükre válnék.

És mindezzel véget ér? Korántsem. Ennek a vesze-

delmes szenvedélynek következtében találta fel az ember manap inkább mint hajdanta azt a titkot, mely szerint az élet forrásából ezen testi élvezet által a halált idézi fel. Ő — az ember ! — nem tudom, minő gonosz szózatnak engedett, amely neki azt kiáltotta : Légy okos, hogy ne kelljen majd atyai örökségedet szétforgácsolnod ! Azóta, hogy az önzéssel szövethetett pulyaság járma alatt liheg, elveti magától a házassági frigy terheit, hogy egyedül előnyeit bitorolhassa ; az életet, amelytől rettegett, magvába fojtotta és a nemzedéket bölcső helyett a sír éjébe dobta ki és a lét küszöbéről a semmiségbe taszított ki lényeket, akiknek Isten a pályafutás után az ég örömeit készítette el. Ime, itt látjátok a nemzeteket rágó férget, a lélek és test piócáját. És, ha a nemi természetlenség még tovább tart, egész vidékeket fogtok látni lakatlan sivatagokká változva. Emberek fiai ! Isten lebegett éjeitek fölött az ég magasságából : Deus de coelo prospexit. Megszámlálta sötétségbe burkolt lelkeiteket és istentelen számítások miatt megharagudott ; bevárja óráját, mert »övé a bosszú és vissza fog fizetni.«

Tudom ugyan, hogy vannak, akik azt mondják : Használjuk föl éltünk tavaszát és szakasszuk le rózsáit ; ha eljön a tél hosszú éjeivel, akkor majd ráérünk Istenel számolni.

Távol legyen tőlem, hogy valakinek kedvét szegni akarjam, vagy hogy valamit csak túlbuzgóságból is túlcsigázzak. Az Ur irgalmassága végtelen, mert tudja, hogy milyen anyagból alkotta a gyarló embert. Aki csak egy kicsit elmélkedik arról, hogy mi a pokol, nem egy-

könnyen fogja a szigort túlhajtani, mert akkor majd minden ember elkárhoznék. Ámde a pusztító érzékiségnek gyakori hatása az, hogy a leigázta szívnek az erényhez való komoly visszatérését lehetetlenné teszi.

Ha talán az utas apály idején elég vigyázatlanul kiszállna a Szent-Mihály-hegyét körülvevő homokpartokon, csakhamar észreveszi, hogy bajos itt a továbblépkedés. Lábai alatt a talaj olyan, mint az agyag. A homok ugyan száraz, de mégis minden lépésnél vízzel telik meg a lábnyoma. És még sem vesz észre változást az utas; símán és nyugodtan nyúlik el előtte a part, a száraz és nedves talaj között semmi különbség. A vigyázatlan aggodalom nélkül folytatja útját. Minek is nyugtalanokodnék? . . . De a lábai egyre nehezednek. Már-már süllyed néhány hüvelyknyire. Aggódni kezd s megáll tájékozás végett. Alig, hogy körültekint, bokáig dagad fel a homok. Jobbra fordul s már fél lábszárát elnyeli; balra tekint, s térdig homokba süppedt. Legnagyobb szerencsétlenségére csak most látja be, hogy úszóhomokba került! Elveti holmiját, mint egy szirthez süjtött hajó. Lärmáz, kiáltoz segítségért. Kikötője puszta és homokpart nagyon is rossz hírben áll. Késedelmes, de biztos eltemettetésre kárhoztatva, még van annyi ideje, hogy a közelgő halált és a tünőfélben levő életet nyitott szemmel szemlélje. Letül, mászik, vergődik a szerencsétlen és minden mozdulata mélyebbre ássa őt. Főlegyene-

sedik és most végre érzi, hogy hogyan nyeli el a homok. Felkiált a felhőkhöz, kezeivel hadonáz és mellig a homokba süljed. Fölemeli a kárjait, kétségbeesetten fohászkozik, és a homok eléri vállait. Már csak az arca áll ki. Szája kiált, a homok betömi; a szemek néznek, a homok becsukja. Csak a haja áll még ki, megmerevülve a borzalomtól; még egy perc, és a part üres, nyugodt és új zsákmányra vár.

Ez eleven képe annak a szerencsétlennek, aki elég gyáván az érzékeinek engedi át az uralmat. A szokások, amiknek martalékkaként esik, árulók és kérlelhetetlenek, mint ez a homok. E szokások következtében a legjobb szándék is csak rövideltű lesz, mert az akarat ezen becsutelenítő járom alatt alélttá válik. Megízlelte a mérges gyümölcsöt s jónak találta, de egyszer csak tűz üt ki veséjében s nemsokára napjaival számlálja vétkezéseit. Most aggodalom és töprengés közt hanyódik az ifjú s mint aki szép örökségét elverte, így szól önmagához: »Szabadulni akarok.« Azonban gyöngének érzi magát arra, hogy a bilincseket, melyek fogvatartják, széttörje, azért újra a szégyen ágyára veti magát és »hogy rajta — úgymond — békében nyughassam, a lelkiismeret furdalásait kell elfojtanom.« És látjuk őt mindig alább süljedni, le egész az állatig, melyet testvéreül fogad és így szól hozzá: »Gyere ide! Azt mondták, hogy királyod vagyok, én meg inkább testvéred akarok lenni; azt mondták, hogy szabad akaratom van, de én lemondok róla, hogy hozzád hasonlólag csak az ösztönt kövessem!« Cum in profundum venerit, con-

temnit. Ha az istentelen a gyalázat örvényébe került, mindent megvet, megveti önmagát is lelkifurdalás nélkül. Ha bánat gerjed föl benne, akkor ez a tékozló fiú bánata, aki, bár hasztalanul, »óhajtozott megtölteni gyomrát azon moslékkal, melyet a disznók faltak fel.« És látjuk őt, az ifjú aggot, amint örülsége gyalázatából a sír gyalázatába ment. »Az ember, kit tisztelet illet, erre nem gondol ; olyan ő, mint az oktalan állatok, ezekhez lett ő hasolóvá.« (48. zsolt.) Mert a szív romlásának jutalma végtére az ész elvakulása szokott lenni.

Chateaubriand egy alkalommal Páris legjelesebb íróit látta vendégeiül. Volt annyi bátorsága, hogy környezetéhez ezt a kérdést intézze : Mondják meg, uraim, feleljenek nekem becsületükre s kezüket lelkiismeretes szívükre téve, nem volna-e önöknek bátorságuk katolikusoknak lenni, ha bírnának bátorsággal arra, hogy tiszta életet éljenek ? Többben mosolyogtak, de senki se mondott nem-et !

Ha egyszer az érzéki ember elvesztette a hitét és előtte Isten, lélek, igazságosság és öröklét, mind csak talánnyá lett : akkor már az önzéstől elfordult rémképek helyébe sokkal hatalmasabb valóság lép, olyan valóság, amelyet többé nem képes ellensúlyozni. Látja, hogy mindenkitől elhagyatva, elkeseredett párviadalba bonyolódott, mely alatt az ellene föllázadt természet testének minden likacsain kitör s fölötté legyőzhetetlen hatalmat gyakorol. Mezítelenül s elnyomorodva veti oda végre magát a hajótörésből megmentett ezen piszkos maradékra. Eszét már csak arra fordítja, hogy élvezeteibe

valahogy belevésse a végtelen képzetét, hogy ez fokozza mohóságát, szaporítsa durvaságát s hogy aztán olyan nélkülözhetetlenségeket keltsen föl, amelyeknek a föld kerektségét kész legyen fölláldozni. És ekkor a homoktenger a feje fölött csapott össze.

VI.

Az egyik leány jobb a másikánál. »Aki jó asszonnyal bír — mondja a Szentírás — a jólét alapját bírja: hozzája hasonló segítsége van és nyugalom oszlopa. Boldog a jó asszony férje, mert éveinek száma kétszeres. A derék asszony megvidámítja férjét, élteinek éveit békességben tölti. Legyen ő gazdag vagy szegény, szíve jó és arca vidám minden időben. A szorgalmas asszonynak kedvessége gyönyörködteti férjét és csontjait megkövesíti. Mint az Isten magas egén fölkelő nap, úgy a jó asszony szépsége díszére válik házának.« (Sirák fia 26. és 27. fej.)

»Barátom, anyádnak gyermeke — mondja Lacordair — ki téged a házasság szent önmegtartóztatásában szült, fivére nővérednek, akinek erényét beszivod s védelmezed, oh, ne becstelenítsd meg magadban azt a nagy jót, amely téged férfiúvá tesz. Barátom, légy tiszta, őrizd meg zsenge testedben lelked becsületét, azt a forrást, amelyből az élet fakad s amelyen a szeretet virágzik. Készíts mátkád számára szent szeretetet és öleléseket, melyek méltók a földi és égi áldásra. Légy tiszta, hogy sokáig szerethess és sokáig, sőt mindig szerettedél.

Van valahol a világon, anyád és nővéred sorsa, a te elő- és utóvilágod közt egy gyöngéd, szelíd, Istentől neked szánt teremtés. Távól mindenkitől, titokban táplálja a neked igérendő hűséget. Igen, ő már szeret, noha még nem is ismer téged, neked szenteli minden hajlamát, szemrehányást tesz magának mindenért, ami által téged legkevésbé is megsérthetne. Oh, őrizd meg számára szivedet, valamint ő is megőrzi a magáét számodra és valamint ő előre föláldozza önmagát korai szerelmében : úgy te is hozz ezen szerelemnek igaz és véres áldozatot forró érzelmeid elrejtett mélyében.» (Confer. LXI.)

... A házasság szerelem nélkül rózsafa rózsza nélkül. A kölcsönös szabad választás enged szabad mozgást a szív vidám érzelmeinek. Boldognak érzi magát az ember, ha választhat, azonban még boldogabbnak, ha ő választatik. Az idő és tér megmérhetetlenségében, a földi vándorlás számtalan kalandja közt két lény találkozik; nem ismerték egymást, azonban csak egy szempillantás — és fölismerik egymást, mintha már öröktől összebeszéltek volna és a büszkeség egyedül tiszta és becsületreméltó érzelmét kifejező elsőbbséggel tisztelik meg egymást. Ennek az ünnepies pillanatnak szűzi kecsével mi sem hasonlítható össze. Bármily zivatarok jönnek, sok mély benyomást eltörülhetnek ezek, de ez az emlék megmarad ifjúi üdeségében s a házastársakat mindig új gyönyörrel emlékezteti arra a pillanatra, midőn ahhoz a dicsőséghez jutottak, hogy válasszanak és választassanak. Az angyaltiszta nő, midőn először lép a menyegzőszobába, hason-

lóan a világfelfedező Columbushoz, ismeretlen tengerrel. A szerelem a dallamok legédesebbike, az asszony pedig a citera, mely minél gyöngédebb, annál bűvös-bájosabban zeng. Az okos férjnek az érzelem húrjait ki kell puhatolnia. Ezért mondja a Szentírás : »Vigadj ifjúságod feleségével, a te szerelmes őzikéddel, kecssei elégítsenek ki minden időben és szerelmében gyönyörködjél szüntelenül.« (Péld. 5, 17—18.)

Ha a férj szerettetni akar neje által, akkor nagy maradjon ennek szemeiben. Ha a nő nevetett férje fölött, akkor nincs messze a gyűlölettől ; akkor pedig majdnem mindig nevet fölötte, ha őt kicsinynek tartja. Neki a férfiban olyan lényt kell látnia, akinek csak az alkalom hiányzott, hogy nagy férfiú váljék belőle. Valamint a csillagzat, mely a nap sugarait tükrözi vissza, éjjel világít : úgy a nő is a férj dicsőségében akar tündökölni és ha van valamely hiba, melyet meg nem tud bocsátani, az nem egyéb, mint az, hogy hozzá gyengességben hasonlít. A férj parancsa — mondja aranyszájú szent János — legyen becsületes ; mert ha azt, aki a házban legközelebb áll hozzá a parancsolásban, gyalázattal tetézi : akkor nem keveset árt urasága becsületének. Emlékezzék arra a napra, mélyen őt atyja kezeiből átvette, mily becses kincset adott ez neki megőrzésre, becsületére és hűségére bízván őt. Mert, ha mindent elvesztett volna is a férj, a legnagyobb szerencsétlenség mégis csak az volna, ha nem tudna nejével békességben élni. (Homilia 27. in epistolam I. beati Pauli ad Corinthios.)

Ha szeretetben él a férj feleségével, akkor biztos családi tűzhelyén olyan örömöket fog élvezni, melyeknek édessége őt minden fáradalmiért kárpótolja. Akkor egyikük a másikban fogja fellelni menedékét, amelybe vonul, és örömet, amelyben jól érzi magát. Látni fogja feleségét — miként a zsoltáros mondja — mint a termékeny szőlővesszőt háza falain és gyermekeit mint az olajfa virágzó csemetéit asztala körül és örvendve fogja szemlélni, hogyan növekednek a remény és szeretet árnyékában és elmondhatják majd róla, amit a Szentírás Jákobról és Rachelről mond: »Az évek úgy tűnnek fel neki, mint csekélyszámú napok, annak a szeretetnek nagyságánál, mellyel iránta viseltetett.« (Móz. I. 29, 20.)

VII.

Röviden összefoglaljuk a mondottakat.

Köztudomású dolog, hogy a nemi betegek száma légió. Bizonyítják ezt a nemi betegségekkel foglalkozó »specialisták« hirdetései, akiknek elég sok betegük lehet, hogy annyit költhetnek reklámra és ingyenes »tanulságos« könyvekre. (Nékám professzor az orvosi kar szemetjének titulálja ezeket az önreklámozó »specialistákat«.)

A nemi betegségek elharapózásának oka nem mindenkor és csupán az utóbbi évtizedekben megrosszabodott gazdasági viszonyokban keresendő és található fel. Ennek az egész vonalon duló erkölcsi dekadenciának azok voltak előidézői és terjesztői, akik először is minden korlátot lerontva, azt hirdették, hogy minden férfi és nő élvezzen szabadon bármikor, ahányszor csak teheti, másodsor felállították azt az abszurd tételt, miszerint az önmegtartóztatás egy kifejlett ifjunál már teljes lehetetlenség.

Ezekkel szemben kimutattuk először is azt, hogy a nemi élet gyakorlásához csakis azoknak van joguk, akik erőteljes ivadékok nemzésére és eltartására képe-

sek. Kimutattuk másodszer azt is, hogy aki időnek előtte fecsérli el fajfenntartó erejét vagy megfertőzi ivadékait, az sulyos bünt követ el a társadalom ellen. Bebizonyítottuk, hogy az önmegtartóztatás igenis lehetséges, keresztülvihető s hogy akik ezt tagadják, azok egyszerűen hazudnak és pedig abból a célból, hogy amit ők saját gonoszságuknál fogva meg nem tartottak, annak megtarthatóságában, önmentségül, lehetetlennek mutassák ki.

Kérve kérjük az ifjúságot, ne hallgasson azokra a szédelő áltudósokra, akik az önmegtartóztatást ilyen gaz módon rántják le. Ha azokra a hazugokra hallgatnak, keserves kinokkal fizetik meg legszebb éveik elpazarolt gyönyöreit. A legédesebb örömeiktől fogja őket ez a bűnös türelmetlenség megfosztani. És nincsen kínosabb betegség annál, amivel az utszéli Vénus fizeti az ő lovagjait. Védekezzünk tehát a szexuális bajok ellen és ez a védekezés elsősorban a férfias önmegtartóztatás legyen !

Ne azok az erkölcpusztító áltudósok legyenek a minden magasztos dologért lelkesülő ifjúságnak a szerelemben mesterei, hanem olvassák el a mi halhatatlan Kisfaludynkat, ezt a magyar Petrarcat, akinek a »Boldog szerelem« című gyönyörű alkotásából iktatom ide e néhány verset bucsuszó gyanánt :

A természet emlőiből
Fejjünk, amit fejhetünk ;
Az életnek örömeiből
Éljünk, amig élhetünk ;

De mindig úgy, hogy kívánat
 Maradjon meg keblünkbe';
 Ha ez kihal, csömör s bánat
 Jön megzabált szívünkbe.
 Tarts mértéket élésedben,
 Ugy lesz mindig érzésedben
 Örömvirág és gyümölcs:
 Imigy él az igaz bölcs.

Oh te! ki a nagy világnak
 Elkábitó zajában,
 A hivság- és bujaságnak
 Ellankasztó karjában
 Elbitanglád jobb részedet,
 Tehetségét lelkednek,
 Elbitanglád szép tüzedet,
 S elevenjét szivednek,
 Térj vissz' a szép természetnek,
 Bölcseségnek, szeretetnek
 Boldogító ölébe!
 Irt lelsz kebled sérvébe.

Van egy erkölcs, melyet imád
 Még maga is a gonosz;
 Mely a szívnek nyugalmat ad,
 S az életre áldást hoz;
 Mely még mindig hiv őrzőjét
 Örömmel fizette;
 S minden kába elvesztőjét
 Gyötrelmekkel büntette;
 Van egy erkölcs, mely, ha elvész,
 Vele vész a legszebb s jobb rész:
 A szivbeli békeség:
 E nagy kincs a szüzeség.

Sokszor midőn bámulással
Érzem szívét és eszét ;
S ő hajnali mosolygással
Nyújtja nékem szép kezét,
S érzem teli mértékében
Magas boldogságomat, —
Szint' a mennyek hetedében
Lelem valóságomat.
S boldogságom szerzőjéhez,
Kitől minden szív sorsot vesz,
Ezer hálát repitvén,
Csaknem elenyészek én.

Boldogok, míg még ártatlan,
Oh barátim! szívetek ;
Nem marad ez jutalmatlan,
Bizonyosok legyetek :
A bujaság gyönyörűje
Mint a hab oly múlandó :
De leszállott keserűje
Életvéig állandó.
A békében folyó élet,
Melybe bánat mérget nem vet,
Tőled ered, szüzesség !
Őrizd ezt, oh kegyes ég !

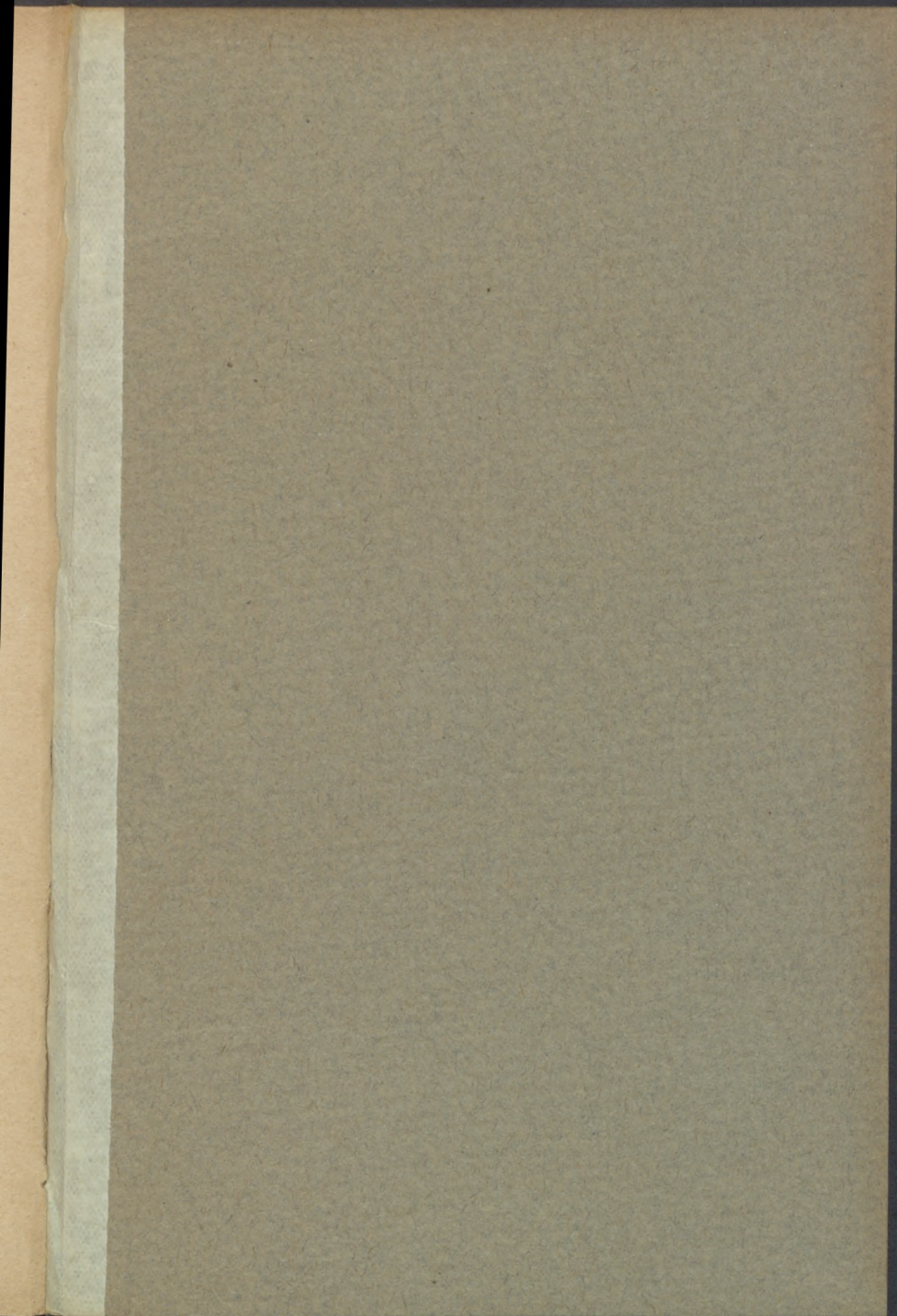

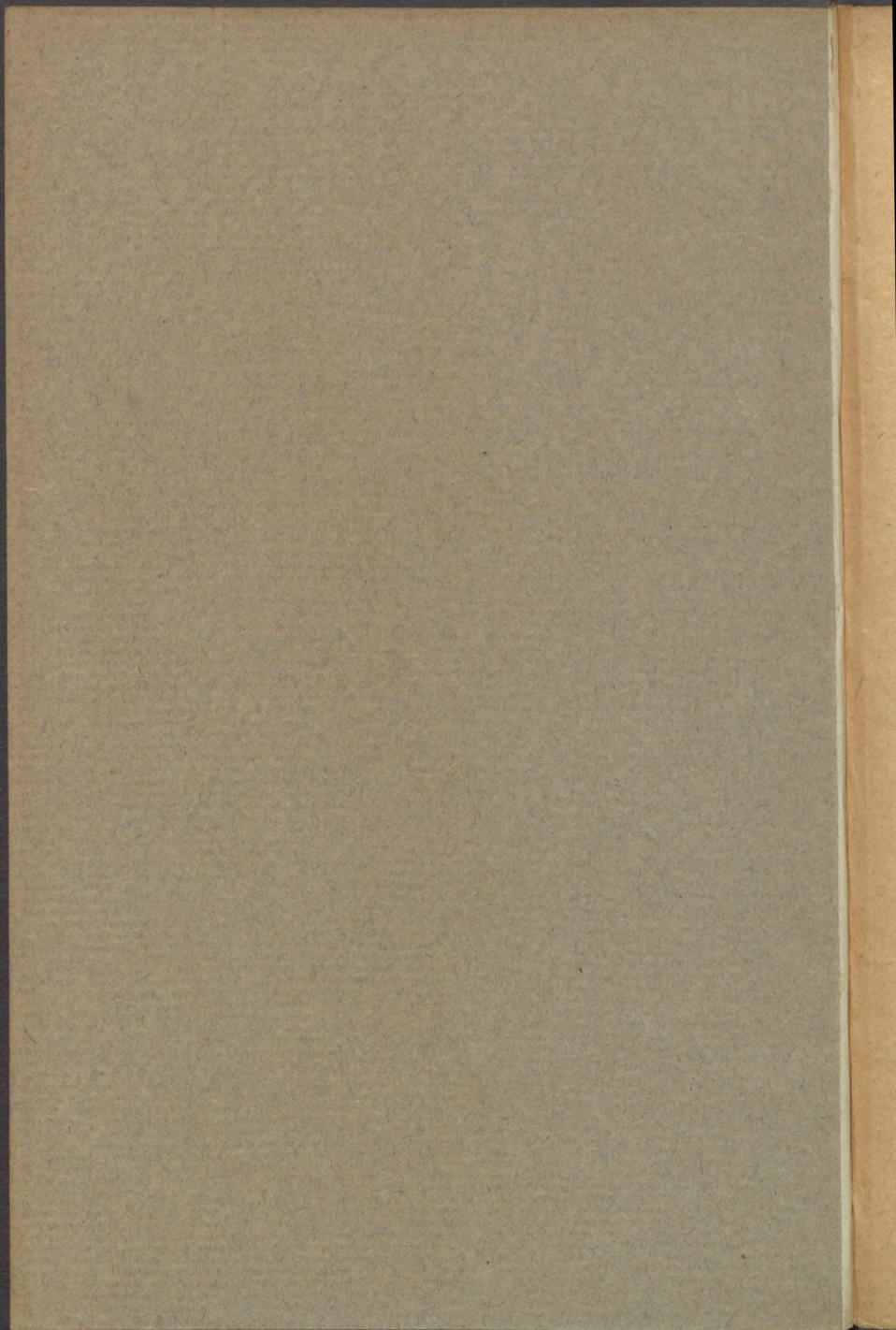
Megvan-e már Önnek

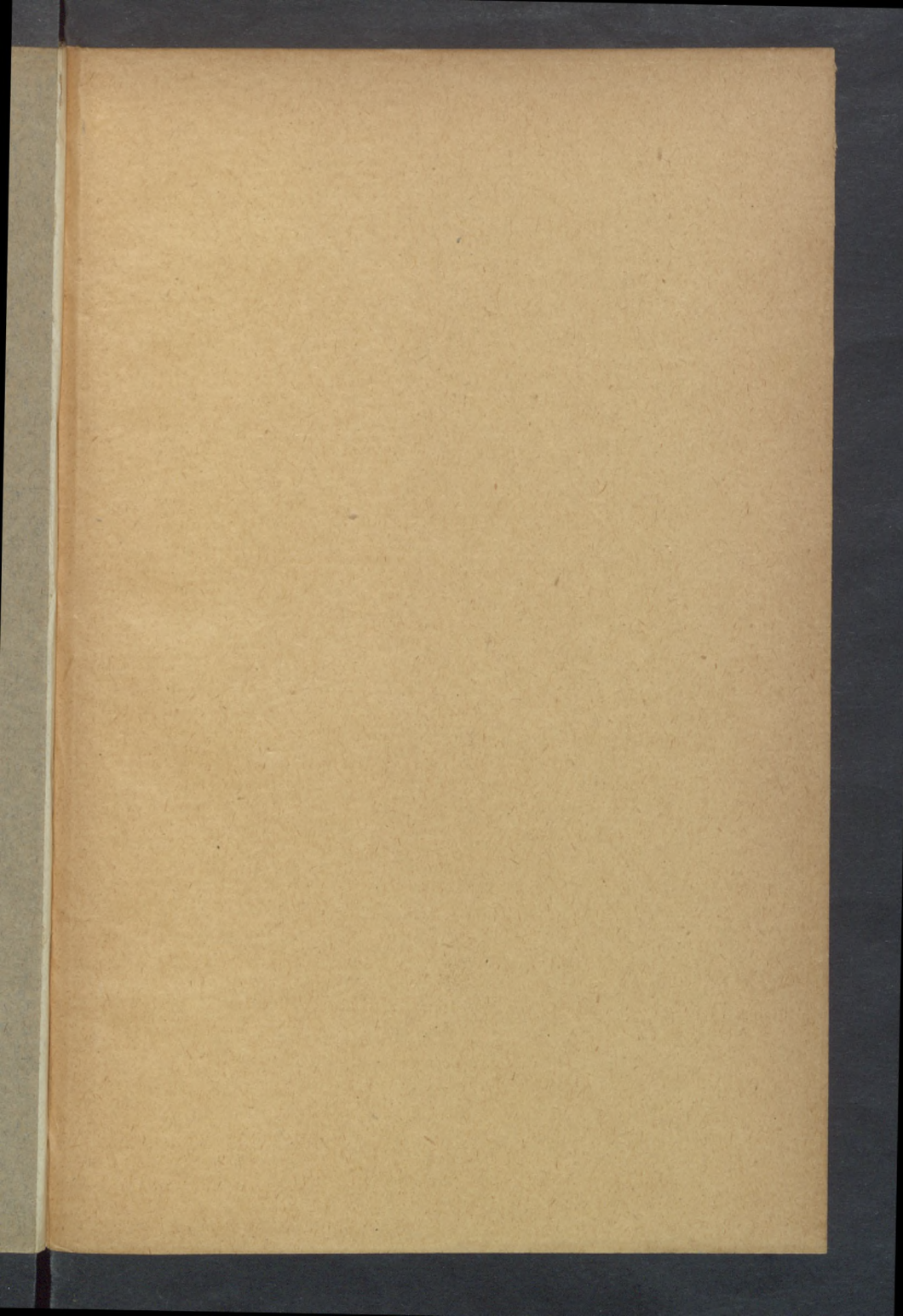
a „Természeles gyógymód receptekönyve“,

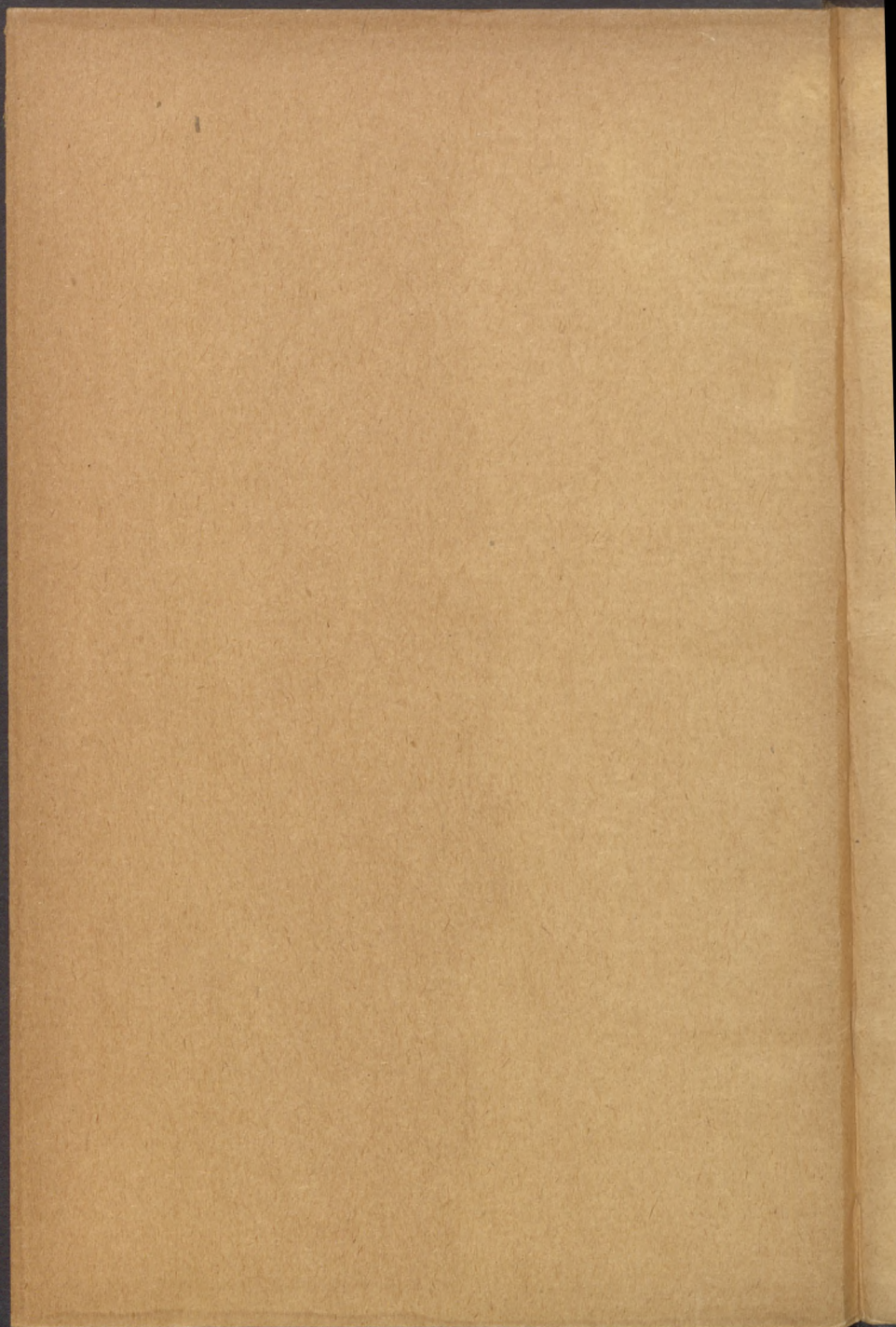
amely ismerleti 250 bajnak kezelését a legnagyobb részlelességgel, felsorol mindegyik bajra 10–20 gyógyszert, leírja ezeknek készítését, úgy, hogy bárki néhány fillérért előállíthatja őket. Tájékoztal a még lappangó, föl nem ismert bajoknál, de biztos útmutatást ad az idült bajok gyökeres kigyógyítására is és előadja azokat a gyógymódokat (férfi- és női belegségeknél is), melyek már sok reménytelen beteget adtak vissza az élének és olyan esetekben is segítettek, amikor minden orvoslás csődöt mondott. A „Természeles gyógymód receptekönyve“ 3 koronáért kapható a „BUDAPEST“ kiadóhivatalában, IV., Sarkanyus-u. 3., valamint minden nagyobb könyvkereskedésben. E könyv közérdekű s hasznos voltát legfényesebben bizonyítja az, hogy az első kiadása hat hét alatt elfogyott. Mert minden gondolkodó ember állítja, hogy mekkora kincsrel ér az a mostani nehéz időkben, hogy ha egy szakkönyv alapján lütlént segíthet a baján, bárminő belegség éri őt vagy hozzátartozóit.

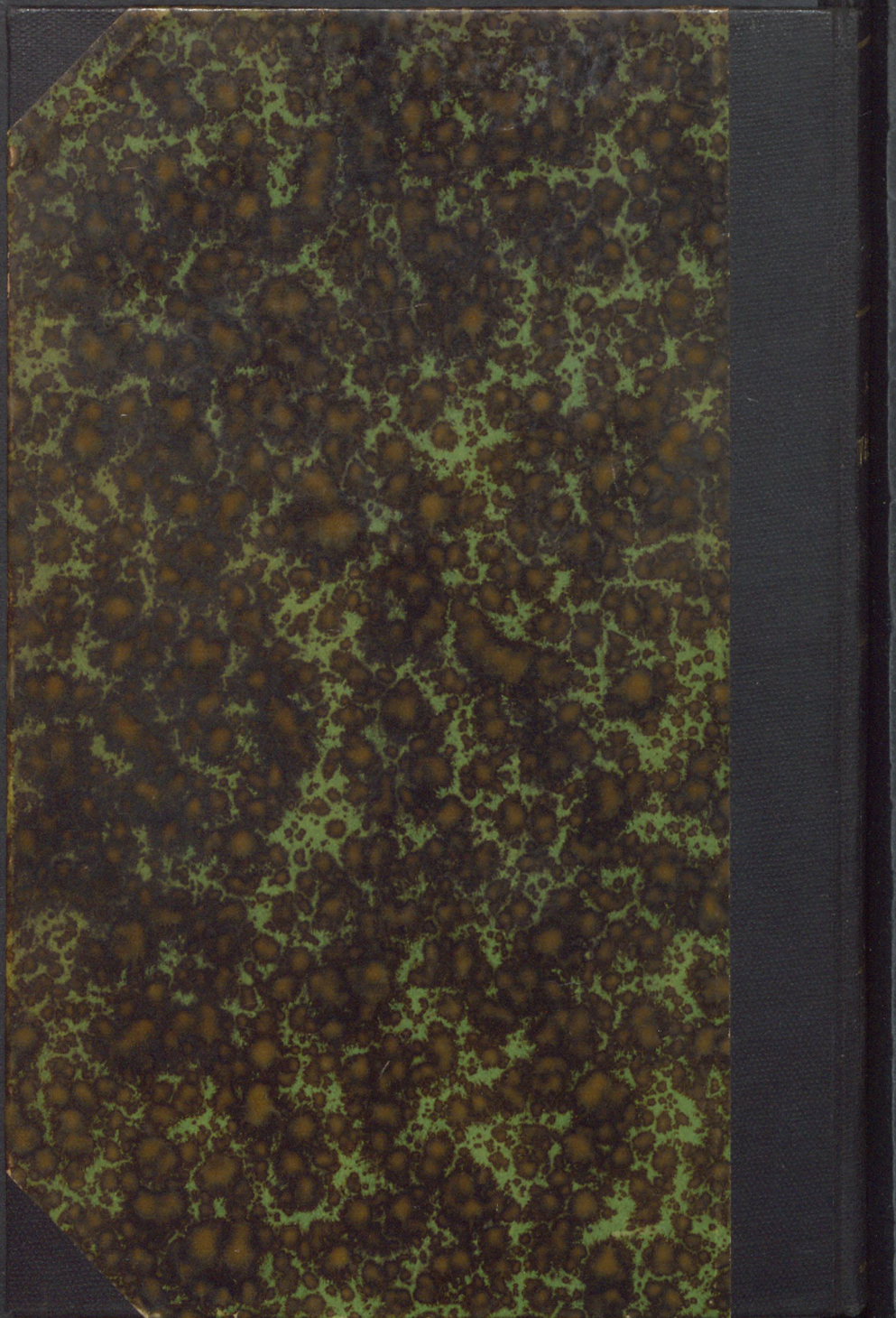

Szentesi

Védekezé

N. M.